

Barban, kolovoz 2012. • Broj: 33 • Godina XII.

Barbanski glasnik

Glasilo Općine Barban

www.barban.hr

BESPLATNO

TRAVANJ

OTVORENA STAZA "PUTEM ŠPARUGA"

"Stope Majke Božje" - detalj sa staze u Prnjanima

Na Prnjanima je, uoči Smotre vina MO Prnjani, otvorena nova pješačko-biciklistička staza Barbanštine "Putem šparuga". Na startu staze pored crkvice Sv. Margarete na Gubavici okupilo se stotinjak pješaka s Barbanštine, te gosti iz pulskog Planinarskog društva „Glas Istre“, koje je proglašeno „Prijateljem staze“ - potpisana je Povelja o prijateljstvu s Općinom Barban i barbanskim Turističkom zajednicom. Time su se sve tri strane obvezale na čuvanje i održavanje staze. Osim pješaka, stazom je prošlo i nekoliko biciklista predvođenih članovima BK-a Axa susjednih općina Svetvinčenat, Kanfanar i Bale, a pješacima su se pridružili općinski načelnik Denis Kontošić te predsjednik Općinskog vijeća Dean Maurić. Mjesni odbor Prnjani se posebno potrudio i u velikoj tavi spremio za uzvanike veliku fritaju od 200 jaja sa šparugama, a nakon jela uslijedila je degustacija vina MO Prnjani i izbor najboljih, uz slatke kolače i pince vrijednih prnjanskih domaćica.

SVIBANJ

BOGATI PROGRAM MAJNICE U ŠAJINIMA

Svetom misom u crkvi sv. Petra u Šajinima i procesijom kroz naselje, u kojoj se nosio kip Majke Božje ukrašen cvijećem, započelo je obilježavanje tradicionalne pučke fešte Majnica. Ove je godine misi i procesiji prisustvovao veliki broj ljudi, a tako je bilo i u popodnevnim satima kada se u Društvenom domu i na igralištu u Šajinima održao bogat kulturno-zabavni program uz nastup narodnih pjevača i svirača. Osim toga, održana je i utakmica boćarskih klubova Veruda i Šajini, u kojoj je gostujuća momčad pobijedila domaćine.

U Društvenom domu predstavljena je izložba fotografija „Radost božja“ mlade profesorice Ive Kolić iz Šajini, te izložba starinskih krpa, posteljine i donjeg rublja. Dobro se raspoloženje nastavilo do kasnih noćnih sati na igralištu iza doma uz Trio Kumi.

PETA SMOTRA VINA OPĆINE BARBAN

Najboljim bijelim vinom na petoj Smotri vina općine Barban, održanoj na barbanskoj Placi, proglašeno je ono koje je proizveo Marijan Roce iz Gorice, a crno Albino Rojnić iz Grabri. Drugo i treće mjesto u kategoriji bijelih vina osvojili su Albert Glavičić iz Barbana i Josip Koroman iz Bateli, a s crnim vinima Ivan Duras iz Hrboki i Dragutin Kolić iz Želiski. Svi su oni nagrađeni plaketama i raznom vinogradarskom opremom.

Ta su vina bila među najbolji-

ma i na šest prednatjecanja za ukupno devet Mjesnih odbora Barbanštine tijekom protekla dva mjeseca, kada je održano ukupno 6 smotri, jer se neke MO udružilo, pa su na Smotru stigli već prokušani uzorci. Bilo je prijavljeno 27 uzoraka, i to 15 bijelih i 12 crnih vina.

Smotra je započela prigodom "Vinskom biciklijadom" po Barbanštini, koju je organizirao SRK Sutivanac. Osim degustacije barbanskih vina, veliki broj posjetitelja imao je prigodu počastiti se besplatnim fažolom. Organizator manifestacije je Općina Barban, suorganizatori TZ Barban i Poljoprivredna udruga Agronova, a pokrovitelji Općina Barban i Istarska županija, koju je na Smotri predstavljao Milan Antolović, županijski pročelnik za poljoprivredu.

LIPANJ

ZELENA ZASTAVA OŠ „JURE FILIPOVIĆA“

Osnovna škola Jure Filipovića Barban ponovno je podigla Zelenu zastavu s obzirom da su, zahvaljujući svakogodišnjoj finansijskoj potpori Općine Barban, obnovili status međunarodne eko-škole, koji su prvi put stekli prije dvije godine. Taj su događaj školarci i proslavili uz kulturno-zabavni program. Ujedno su proslavili i uspjeh na mnogim natjecanjima tijekom godine. Učenici su, naime, na županijskom ekološkom kvizu "Lijepa naša" u ožujku osvojili drugo mjesto s radom na temu "Lokve našega kraja" i treće mjesto na županijskom natjecanju mlađeži Crvenog križa, za što su nagrađeni os-

modnevnim besplatnim kampiranjem u Selcu.

Filip Vale, učenik 7. razreda, na svečanosti je nagrađen i pohvaljen za svoj uspjeh na državnom natjecanju iz informatike na kojem je osvojio peto mjesto, kao i njegov godinu dana mlađi kolega Filip Grgorinić, čiji je rad iz likovnog stigao sve do državne smotre. Prigodne su ngrade podijeljene i učenicima autora najbolje fotografije, literarnog i likovnog rada sa školskog natječaja "Putevima izvora".

PRI KRAJU PRVE IZMJENE I DOPUNE PROSTORNOG PLANA

Prostorni plan uređenja (PPU) Općine Barban nedavno je službeno, Odlukom Općinskog vijeća, doživio svoje prve izmjene i dopune. Odluka je donešena, a izmjene će stupiti na snagu, očekuje se svakako do kraja ove godine, nakon ishodovanja svih potrebnih suglasnosti državnih ministarstava. Izmjenama se želi mještanima Općine omogućiti stambenu gradnju i daljnji razvoj Općine.

U izmjenama PPU-a, umjesto dosadašnjih 46, definirano je 65 građevinskih područja u postojećim naseljima. Uslijed korekcija granica građevinskih područja s katastrom i zbog naselja Palijon koje je pripalo Općini Barban, ukupna postojeća površina građevinskih područja sada iznosi 263,98 hektara, gotovo osam hektara više nego što je bilo upisano. Neke su granice građevinskih područja korigirane u skladu s odborenim zahtjevima za proširenje od 500 kvadratnih metara po zahtjevu mještana, ali samo za katastarsku

RIJEČ NAČELNIKA: NI NAS SRAM PITAT

*Drage Barbanke i Barbanci,
pešta nas ta teplina jušto prez milosti. Dažni pada uzdavna, a naproje velika potriba za njin, aš je intrada sva već zgorila i velika je škoda načinjena. Redukcija nan visi još vajka za vraton, aš je Butoniga napro kalala i je voda u njoj deboto zakuhala ud plićine. I joped, potrpimo još to malo, angušt će vreda pasat, pak će morat i ubrunut, a foši i kakov daž z kuda naleti. Daž spasenja kad kapita i sve rasfriška, sve čemo vreda zabit.*

Klapa Intrade je najavila Barbansko ljeto, u ken smo ti put imali i nikone. Zuz Smotru folklora Puljštine i Susret harmonikaša, Barban je ugostija i renesansni ansambl Marco Polo iz Zagreba, a prija par dan je bija koncert šansone Srđana Depola iz Rike. Za svakega pomalo ki voli mužiku, kanat, svirku i ples. A reču da ki voli mužiku, ti voli i ljudi. I eko nas već na 37.Trki na prstenac, našoj najvećoj barbanskoj fešti.

Da su nan stara sedla i da nan triba nova oprema za konje, smo rekli u Zagrebu ministrici kulture Andrei Zlatar Violić; da delamo čuda za razvitak konjogojsvta i ostanak ljudi na selu, rekli smo ministru poljoprivrede Tihomiru Jakovini; da su Trki potribni šoldi za mali rukac naprid, aš bi rabilo bravije uredit tribine za gledatelje, smo rekli ministru turizma Veljku Ostojiću. Svakega ud njih smo drito i ščeto pitali šolde za Trku, aš su nan potribni. Se Šperamo da će ča to dojt, aš su naši i ubećali su. Znat čemo to vreda, ne pojde u largo.

Bili smo i poli ministra Dončića za zaobilaznicu Barbana, ka bi čuda značila za Barban uslobodit ud teških kamioni, ki nan ruše crikve i napeštivaju se zuz kulu zdolu na čestu za Rašu, i za Poduzetničku zonu Barban na Krvavci, ku bi povezala z jene bande na čestu proti istarsken ipsilonu i z druge bande na čestu proti Puli. Sluša je naše muke težačke naš ministar Siniša Hajdaš Dončić, pak i ubeća do kraja lita čestu, ku bi on doša doprit. Pak, čemo vidit.

Nikad maj se nismo previše uzirali na šolde z boka, aš najraje nan he nisu davali. Pak smo se sami koporili kako smo znali i umili. Čuda se je i načinilo, ma je i čuda pota proliveno. Svaka mala rine naprid i draga nan je bilo kada smo kakovu pomoći dobili. Joped, drugi su više dobivali po političkoj podobnosti, mogari su manje zasluzili. Pofat tega, sada kada su naši gori, ni nas sram pitat, aš pitamo pofat boljšika našega barbanskega kraja. Ko su prija drugi dobivali, a mi lita i lita nismo jušto niš, doša je sada red po pravici na nas.

Pitati čemo pofat tega za uno ča nan je napotribnije i teć čemo u Zagreb koliko triba: teć čemo za zaobilaznicu, teć čemo za Poduzetničku zonu, teć čemo za Trku na prstenac i pitati čemo. Ne prosit, ko ne pitat. Kako ča su ti drugi dobivali desetak lit, sada je red da mi dobijemo i dobivamo. Boga i vraga čemo štufat, ma svoje čemo pitat, aš zasluzimo dobit.

Za Poduzetničku zonu van neću niš govorit, ko ne van reć da pojdeti na Krvavce i vidite na svoje oči ča i koliko se je načinilo, a načinilo se je čuda. IZO je zdavna pod krovom, a sada će bit i ABS. Počeli su zidat i ti manji. Svaki dan se vidi ništo novega, a to daje svaken Barbancu niko milo poli srca, aš je to misto kadi će naša mladetina imat kruh u rukah.

Vaš načelnik Denis Kontošić, mag.educ.

česticu koja graniči s građevinskim područjem naselja. Neizgrađeni dio građevinskog područja u Općini sada iznosi 261,96 hektara.

Dosta promjena dogodilo se u ostalim planiranim građevinskim područjima koja su podijeljena na male gospodarske zone (18,39 hektara), zone za razvoj turizma (5 hektara) i ruralna turistička naselja (30,52 hektara). U Rebićima je zona T-2 iz apartmanskog prenamjenjena u turističko naselje s kapacitetom od 250 ležajeva, a odustalo se od autokampa u Uvali Blaz.

Zona Barban više nije upisana kao zanatska, već kao gospodarska, a zbog interesa investitora, povećana je s 23,49 na 29,60 hektara. Uz dosadašnjih 11 malih gospodarskih zona, dodana je i zanatska zona Orihi koja će imati kapacitet 1,54 hektara.

Ovim su izmjenama u PPU uvrštena i dva turistička punkta. To su TP Rajki i TP Šajini, oba površine 0,68 hektara i s ukupno 50 ležajeva, te već poznata rekreativna zona Glavani koja se prostire na 2 hektara. Novina je i da su uvedena dva zdravstveno-rehabilitacijska centra u sklopu javnih i društvenih djelatnosti: ustanova za stare i nemoćne, koja bi se gradila na 4 hektara zemljišta kod Petehi te polikliničko-rehabilitacijski centar na 2,37 hektara kod naselja Bičići.

Što se, pak, same infrastrukture tiče, u izmjenama je izvršena korekcija planiranog koridora izgradnje 220-kilovatnog ili 400-kilovatnog zračnog dalekovoda između naselja Šajini i Bičići. Općinska uprava, koja se do sada nekoliko puta zajedno s mještanima borila protiv samovolje mobilnih operatera koji su postavljali bazne stanice u neposrednoj blizini kuća, i to doslovno preko noći, uvela je u poglavljju o telekomunikacijama novi stavak koji kaže da udaljenost između GSM bazne stanice i najbližih postojećih ili planiranih građevina ne smije biti manja od 1 kilometra.

OTVORENA STAZA „PUTEM GLJIVA“

U Draguzetima je, uz 1. Dan sela Draguzeti, sredinom lipnja, otvorena nova pješačko-konjička staza Barbanštine i tom je prigodom organizirano pješačenje. Staza je nazvana "Putem gljiva", budući da prolazi područjem koje obiluje gljivama. Duga je 7 kilometara, ima start i cilj

Odmorište Verona na stazi Putem Gljiva

u Draguzetima i najvećim se djelom proteže kroz šumu. Organizatori uređenja staze i pješačenja su bili selo Draguzeti, Općina Barban i Turistička zajednica Općine Barban.

BARBANSKO LJETO

Koncert Tomislava Bralića i klape Intrade bio je uvod u ovogodišnje Barbansko ljeto. Kao predgrupa nastupila je ženska klapa Teranke, a nakon Tomislava Bralića i klape Intrade za zabavu se pobrinuo The Night Express band.

Među brojnim programima ovogodišnjeg Barbanskog ljeta održala se Vilija Ivanje u Grabrima uz tradicionalno paljenje vatre, 46. Smotra narodne glazbe i plesa Puljštine, 3. Regata Barbanske rivijere, 14. Dan sela Orihi i 11. Susret harmonikaša „Zasvirimo u Barbanu“, a u tjednu uoči Trke na prstenac u Barbanu se održavala 1. Kiparska kolonija u drvu "Cok". Nakon 37. Trke na prstenac, koja se održava u trećem vikendu kolovoza, slijede u rujnu Sutivanjica, "Fešta smokve i smokvenjaka" i Barbanski obrtnički sajam, čime se zatvaraju ljetne fešte u Općini Barban.

SRPANJ

46. SMOTRA NARODNE GLAZBE I PLESA PULJŠTINE

Svečanim mimohodom 160 izvođača i mantinjadom, koju su na roženicama svirali Mladen Buić i Željko Glavaš, otvorena je na barbanskoj placi 46. Smotra narodne glazbe i plesa Puljštine. Smotra je i ove godine privukla veliki broj posjetitelja, a nastupali su pjevači i svirači Puljštine te sedam kulturno-umjetničkih društava.

Program su otvorili domaćini, KUD "Barban", a uz njih su na smotri nastupili i pjevači Miho Orlić i Mario Butković uz pratnju Petra Orlića na roženici, članovi folklorne skupine Zajednice Talijana "Armando Capolicchio" iz Galižane, pulski KUD "Uljanik", KUD "Rakalj", DKUS "Mendula" iz Medulina, Josip Nadenić i Milan Orlić, KUD "Savićenta", KUD "Mate Balota" Rakalj, Cvitko Kliba i Rudi Diković, Ivan Vitasović, Tone Vitasović i Ivan Vitasović, Marija Rojnić i Drago Draguzet, te Petar Brgić i Milan Milotić, a gošća smotre bila je Rafaela Blažina iz Labina koja je svirala na mihi. Ove su godine dodijeljene plakete za najmlađeg i najstarijeg sudionika smotre, koje su pripale Antoniju Mauriću i Peri Orliću.

Organizatori manifestacije su pulski SAKUD, KUD Barban te Općina Barban, koja je uz Grad Pulu ujedno i pokrovitelj manifestacije.

URUČENE NAGRADA ODLIKĀŠIMA

Općinski načelnik Denis Kontošić primio je najbolje odlikuše Osnovne škole „Jure Filipovića“ Barban. Učenici viših razreda, koji su postigli najbolje uspjehe na kraju školske godine 2011./2012., dobili su od načelnika svaki na dar ilustriranu obiteljsku enciklopediju na 1000

Slijeva iza: Filip Vale i Denis Kontošić;

Slijeva ispred: Adrian Radola, Leonarda Diminić, Iva Verbanac i Leonora Rojnić

stranica, kao nagradu za njihov marljivi rad i postignuti uspjeh.

Ove su godine najbolji učenici bili Adrian Radola i Iva Verbanac iz 5. razreda, Luka Bariša i Leonarda Diminić iz 6. razreda te Eleonora Rojnić i Filip Vale iz 7. razreda.

3. REGATA BARBANSKE RIVIJERE

Treće izdanje Regate Barbanske rivijere na start je privuklo 21 posudu, što je prema riječima učesnika veliki uspjeh, jer je na istarskim regatama najčešće prijavljeno 10-15 brodova. Time se barbanska Regata pozicionirala vrlo visoko s obzirom na interesovanje za učešće na njoj. Plovilo se u pet grupa i u dva plova, a pobjednik u prvoj grupi, te ukupni pobjednik, bila je jedrilica Luks, vlasnika Klaudia Milevoja s kormilarom Emilom

Kalčićem. Prva mjesta od druge do pете grupe pak zauzele su jedrilica Marina Veruda s kormilarom Borisom Jakopićem, zatim jedrilica Fiacca IV s kormilarom Markom Viškovićem, Lero s kormilarom Alfredom Žufićem, i Monas s kormilarom Elvisom Merlinom.

Po završetku regate održana je 2. Morska trka na prstenac s gušnjacima na vesla i uz vođenje barbanskog načelnika Denisa Kontošića. Pobjednici su bili Elvis Merlin i Luka Jurić koji su ukupno pogodili čak šest srida i bili najbolji među petnaest ekipa. Osvojili su prvo mjesto u pripetavanju, budući da su nakon tri utrke, u kojima su sudjelovale sve ekipе, tri tima bila izjednačena. Drugo mjesto u krajnjem poretku izborili su Ivan Kontošić i Robert Cetina, a treće Sanjin Sandrić i Elvis Pliško.

Organizator Regate bio je PŠRD Delfin, a pokrovitelji Općina Barban i barbanska Turistička zajednica.

SOLARNO KINO NA BARBANSKOJ PLACI

U sklopu 59. Festivala igranog filma, koji se održavao u Puli, u Barbanu je gostovalo Solarno svjetsko kino koje se selilo uzduž istočne obale Istre. Na barbanskoj Placi besplatno se mogao pogledati film režatelja Daniela Kušana "Koko i duhovi". Najmnogobrojnija publika bila su predškolska djeca u pratnji roditelja.

14. DAN SELA ORIHI - OLDTIMERI, FIĆEKI I MOTOTRKA

Usprkos lošem vremenu, na 14. Danu sela Orihi okupio se značajan broj oldtimera iz Istre, Rijeke, Slovenije, Italije i Slovačke. U centru sela bio je izložen 61 oldtimer te 15 raznih modela Fićeka. Nakon okupljanja uslijedila je sada već tradicionalna panoramska vožnja Barbanštinom.

Nakon 12. Old timer's daya, predvečer se na Križici održala 12. Mototrka na prstenac u kojoj su ove godine sudjelovale 22 ekipе na motociklima, a pobijedili su Puljani Dario Licul kao vozač i Izidor Nadal kao kopiljanik. Ovogodišnji pobjednici već su slavili 2010., dok su drugoplasirani Mladen Bile i Slaven Mošnja bili slavodobitnici 2002. godine.

Slavodobitnici Mototrke 2012, Licul i Nadal, 6 srida

SVI SLAVODOBITNICI MOTOTRKE NA PRSTENAC

- 2000. ELVIS PAVLIĆ (Orihi) / MAURICIO PAUS (Orihi)
- 2001. EDI PAURO-BAFO (Pula) / DARKO GLAVAŠ (Orihi)
- 2002. MLADEN BILE (Bičići) / SLAVEN MOŠNJA (Orihi)
- 2003. EDI PAURO – BAFO (Pula) / DARKO GLAVAŠ (Orihi)
- 2004. DARIO ROJNIĆ (Orihi) / NENAD KONTOŠIĆ (Orihi)
- 2005. VINKO VITASOVIĆ (Rakalj) / PREDRAG PERCAN (Rakalj)
- 2006. KLAUDIO ŠKRINJAR (Pula) / FRANKO MARIĆ (Pula)
- 2007. Nije održana
- 2008. PREDRAG PERCAN (Rakalj) / MARIO PERCAN (Rakalj)
- 2009. ORIJANO ČERNJA (Kanfanar) / ALBERT TOŠIĆ (Kanfanar)
- 2010. DARIO LICUL (Pula) / IZIDOR NADAL (Pula)
- 2011. MARKO PAUS (Orihi) / ELVIS MOŠNJA (Pula)
- 2012. DARIO LICUL (Pula) / IZIDOR NADAL (Pula)

DVOSTRUKI SLAVODOBITNICI MOTOTRKE NA PRSTENAC

- 2001. i 2003. EDI PAURO-BAFO (Pula) / DARKO GLAVAŠ (Orihi)

- 2010. i 2012. DARIO LICUL (Pula) / IZIDOR NADAL (Pula)

11. SUSRET HARMONIKAŠA „ZASVIRIMO U BARBANU“ DO ZORE

U subotu su se u Barbanu tradicionalno, jedanaestu godinu zaredom, okupili harmonikaši čitave Istarske županije, te gosti iz Slovenije, na susretu harmonikaša „Zasvirimo u Barbanu“. Susret je započeo uvodnom riječi načelnika Općine Barban Denisa Kontošića koji je prisutne podsjetio na sve do sada održane programe u sklopu Barbanskog kulturnog ljeta, koje je započelo sredinom lipnja koncertom klape Intrade, a nastavilo se Smotrom narodne glazbe i plesa Puljštine, Regatom na Blazu, Danom sela Orihi, do koncerta renesansne glazbe i ansambla Marco Polo prije par dana. Nakon susreta harmonikaša slijede fešte na Punteri i u Hrbokima, pa potom središnji događaj Općine Barban, 37. Trka na prstenac, na koju dolaze sadašnji i bivši predsjednik RH, dr. Ivo Josipović i Stjepan Mesić.

Na subotnjem susretu harmonikaša „Zasvirimo u Barbanu“ izvodile su se 54 točke s preko 80 izvođača u najrazličitijim kombinacijama. Uz harmoniku se tako sviralo na roženicama, bombardinu, violinu, klarinetu, bajsu i drugim instrumentima, ali se i pjevalo u manjim ili većim grupama. Prvi su nastupili barbanski harmonikaši okupljeni u

„Barbansku kumpaniju“, a nakon njih zaredali su se i ostali mladi, stari, veterani i debitanti na susretu, zaredale su se tako polke i valceri, istarski baluni, a veselu atmosferu je kroz čitavih četiri sati programa dizao odlično raspoloženi Alfredo Kociančić. Osim vjernih starijih harmonikaša, koji nastupaju od prvoga okupljanja do danas, kao što su: Barbanac Renato Špada, Orbanićan Anton Vitasović - Tone Livi, Ive Škuflić - Brico iz Muntića, barban-

ski harmonikaši Nevenko Bulić, Miro Marčeta i Davor Ukota, nastupilo je jako puno drugih istarskih harmonikaša, ali i gosti iz Slovenije, Slavko Vitez sa sinom, kao i međunarodni sastav, u kojem su bili Englez Nigel Samuelson i Amerikanka prof. Mariana Vasiliu. Nastupilo je jako puno za ovu prigodu formiranih glazbenih sastava, sastavljenih od više harmonika, kojima su se pridružili razni puhači instrumenti. Bilo je i više kombinacija rodbinski povezanih, kao braća i sestre ili otac sa sinom. Nastupilo je jako puno mlađih svirača, ali i svirači koji su prvi puta došli na susret kao desetgodišnjaci, a danas već kao mlađi. Potvrda je to da barbanski susret harmonikaša privlači harmonikaše upravo zbog slobode kombiniranja svih mogućih instrumenata sa harmonikom, te da ne mora brinuti za svoju budućnost. Svake se godine, naime, povećava broj izvođača i to naročito mlađih harmonikaša.

Barbanski je susret harmonikaša završio zajedničkom svirkom svih okupljenih harmonikaša, a potom se druženje nastavilo uz zajedničku večeru, ali i svirku harmonike, opet u svim mogućim kombinacijama i grupama, od ponekad i preko 20 harmonika zajedno, do ranih jutarnjih sati.

BARBANCI NA 297. SINJSKOJ ALCI

Delegacija Općine Barban i Društva Trka na prstenac, koju su predvodili općinski načelnik, Denis Kontošić, i predsjednik Društva Trka na prstenac, Mladen Kancelar, nazočila je početkom kolovoza 297. Sinjskoj alci u pobratimljenom Gradu Sinju. U delegaciji su još bili: Nadomir Gusić, dr.med. - pulski Sinjanin i inicijator pokretanja povezivanja Barbana i Sinja unatrag šest godina, Dušan Vale – veteran Trke na prstenac i jedan od pokretača obnavljanja Trke na prstenac 1976. god., Goran Špada – lanjski slavodobitnik 36. Trke na prstenac, Silvio Učkar – pobjednik lanjske 16. Trke za viticu, Alvijan Vale – vođa kopljonoša, Dean Maurić – predsjednik Općinskog vijeća, Denis Vale, Milivoj Bulić i Armando Stanišić.

Delegaciju su primili gradonačelnik Grada Sinja, prof. Ivica Glavan, i predsjednik Viteškog alkarskog društva, Stipe Jukić, dr.med., koji su i bili njihovi izuzetno pažljivi domaćini u dva dana boravka Barbanaca u Sinju. Barbanci su, naime, nazočili subotnjoj Čoji i nedjeljnoj Alci. Sinjani će im posjet užrati kako brzo, već na ovogodišnjoj 37. Trci na prstenac.

Delegacija Barbana kod gradonačelnika Sinja

14. DAN SELA ORIHI: 12. Old timer's day, 12. Mototrka na prstenac, 3. Old fićo day

ŠEST SRIDA SLAVODOBITNIČKE POSADE

Ni olovno nebo iz kojeg je povremeno pljuštala kiša, ni osjetan pad temperature zraka nisu spriječili 21. srpnja ljubitelje oldtimera iz Istre, Rijeke, Slovenije, Italije i Slovačke da se još jednom okupe na obilježavanju 14. Dana sela Orihi, u sklopu kojeg se održao 12. Old timer's day i 3. Old fićo day. U središtu sela naredao se tako 61 očuvani vremešni limeni ljubimac i čak 15 raznih modela nekad iznimno popularnih Fićeka, koje su sa zanimanjem pogledali mnogobrojni vjerni ljubitelji ovakvih okupljanja. Nakon izložbe oldtimera i zabavnih moto igara, uslijedila je panoramska vožnja Barbanštinom. Ova je atraktivna povorka privlačila veliku pažnju mještana kroz čija su sela prolazili, a koji su ih u grupama sačekivali i pozdravljali.

Predvečer se pak na Križici, uzvisini kod sela Orihi, održala 12. Mototrka na prstenac u kojoj su ove godine sudjelovale 22 posade na motociklima. Vozilo se u tri vožnje, nakon kojih je bilo riješeno treće mjesto za Izidora Nadala, kao vozač, i

Daria Licula, kao kopljanička. Međutim, dvije su posade imale po tri pogotka u sridu, pa se krenulo u pripretanje. U četvrtoj i petoj vožnji obje su posade pogodile u sridu, a u šestoj vožnji je konačno riješeno prvo i drugo mjesto. Naime, tada je posada Mladen Bile, kao vozač, i Slaven Mošnja, kao kopljanički, osvojila 2 bodova, a slavodobitnička je posada Dario Licul, kao vozač, i Izidor Nadal, kao kopljanički, pogodila svoju šestu sridu i zabilježila najbolje do sada ostvareni rezultat – 6 srida i 18 punata. U natjecanju je potrebno za manje od pet sekundi prijeći stazu dugačku 33 metra, a prosječna brzina motora izno-

si oko 40 km/h. Mototrku su uobičajeno kao i prijašnjih godina u dinamičnom stilu vodili Alfredo Kociančić i barbanski načelnik Denis Kontošić.

U selu su nakon utrke podijeljeni pehari i bogate nagrade više od 50 sponzora za prva tri mjesta u Mototrki na prstenac, te priznanja za najljepše i najstarije automobile i motore. Najstariji automobil je Fiat Balila iz 1934., vlasnika Oriana Vitasovića

iz Vodnjana, a najljepši je automobil Renault Alpine A 110 iz 1976., vlasnika Valtera Šćulca iz Pule. Titulu najstarijeg motora na orišanskoj smotri odnio je Zündapp KS 600 iz 1940., stari vojni motor s prikolicom vlasnika Dušana Sokolovića iz Funtane, dok je najljepši primjerak motora predstavio Korado Deak iz Vrsara, Nuovo Falcone iz 1973. Najljepši Fićo je bila Zastava 750 iz 1970. vlasnika Alda Mohorića iz Rijeke, dok je Jaroslav Petran iz Slovačke, koji od samog nastanka ove manifestacije redovito dolazi u Orihe sa svojom Cezetom 175 iz 1959., dobio nagradu za najudaljeniju registraciju.

5. SMOTRA VINA OPĆINE BARBAN 2012.

	MO BARBAN I MO PUNTERA (17.03.) (16 uzoraka: 10 bijelih vina i 6 crnih vina)	MO PETEHİ I MO GRANDİĆI (19.03.) (21 uzorak: 14 bijelih vina i 7 crnih vina)	MO ŠAJINI (31.03.) (27 uzoraka: 15 bijelih vina i 12 crnih vina)
BIJELA VINA	1. Albert Glavičić, Barban 2. Albino Rojnić, Grabri 3. Anton Zustović, Melnica	1. Denis Poljak, Rajki 2. Alen Draguzet, Draguzeti 3. Željko Batel, Bateli	1. Boris Bulić, Glavani 2. Nenad Bulić, Glavani 3. Drago Borula, Šajini
CRNA VINA	1. Albino Rojnić, Grabri 2. Vinko Ciceran, Puntera 3. Marko i Matija Verbanac, Barban	1. Dragutin Kolić, Želiski 2. Sandi Radola, Grandići 3. Dario Rojnić, Orihi	1. Josip Brgić, Škitača 2. Drago Pereša, Bičići 3. Marko Bulić, Glavani
	MO PRNJANI (14.04.) (35 uzoraka: 20 bijelih vina i 15 crnih vina)	MO SUTIVANAC (21.04.) (18 uzoraka: 10 bijelih vina i 8 crnih vina)	MO MANJADVORCI I MO HRBOKI (28.04.) (25 uzoraka: 15 bijelih vina i 10 crnih vina)
BIJELA VINA	1. Josip Koroman, Bateli kod Prhati 2. Igor Koroman, Bateli kod Prhati 3. Vladimir Gamin, Gubavica	1. Marijan Roce, Gorica 2. Neven Roce, Gorica 3. Frane Frančula, Varož	1. Aldo Pliško, Manjadvorci 2. Ivan Duras, Hrboki 3. Bruno Radolović, Manjadvorci
CRNA VINA	1. Dean Kalčić, Camlići 2. Miro Lazar, Koromani 3. Anton Trošt, Prhati	1. Marijan Šugar, Cvitići 2. Aldo Roce, Gorica 3. Dean Frančula, Varož	1. Ivan Duras, Hrboki 2. Elvis Pliško, Manjadvorci 3. Damir Pliško, Manjadvorci

NAGRAĐENA VINA na središnjoj smotri u Barbanu 19.05.2012.

Bijela vina: 1. Marijan Roce; 2. Albert Glavičić; 3. Josip Koroman
Crna vina: 1. Albino Rojnić; 2. Ivan Duras; 3. Dragutin Kolić

Nagrade:
1 mjesto: tinja od 500 l, brenta, škare, bukaleta, plaketa
2 mjesto: prskalica, pila za trse, škare, bukaleta, plaketa
3 mjesto: koš za berbu, mijeh, škare, bukaleta, plaketa

O ŠTOVANJU MAJKE BOŽJE U ŠAJINIMA

SVETICA DOŠLA IZ HRELJIĆI U ŠAJINE

Nakon osnutka kapelanije Majke Božje od Zdravlja u Hreljići, 1750. godine osnovana je kapelacija s vlastitim svećenikom kod kapele svetog Petra u Šajini. Za prvog šajinskog kapelana 1755. godine izabran je Don Antonio. On je misio i podučavao vjerouauk i u crkvi sv. Martina u Bičići.

Stara predaja kaže da je kapela sv. Petra u Šajini sagrađena oko 1400. godine, nakon doseljenja Hrvata iz Dalmacije u Šajine.

Također, stara šajinska predaja kaže da se nekad u Šajini za Petrovu slavilo svetoga Petra kojem je posvećen crkveni oltar.

No, u Šajini se štuje i Majka Božja. Drveni kip nebeske Majke koji se nosi u procesiji nabavljen je oko 1890. godine za vrijeme kapelana Anđela Buzolića. Tada je kapeli dograđena i bočna kapela s lijeve strane gdje se danas nalazi Svetica (kip Majke Božje). Prema Kalendaru barbanske župne crkve iz 18. stoljeća, svake se godine na Blagovijest, 25. ožujka iz Barbana procesijom kretalo u Šajine, gdje bi se održala misa u čast Majci Božjoj. Tradicionalno je u crkvi nekad brinula obitelj Blarežina, a kako se povijest, izgleda ponavlja, i

danас Josip Blarežina svake godine plete krunu cvijeća oko Svetice. O crkvi su godinama brinule i za Sveticu je uređivale i pokojne Šajinke Tereza Kolić i Marija Pereša.

Podsjetimo i na usmenu predaju kojoj je teško naći pisane dokaze.

Naime, budući da je nekad u Šajini postojala samo kapelanska crkva, Šajinci su odlazili na slete mise u crkvu svetog Duniza nedaleko Mutvorana. U njoj se nalazio ovaj kip Majke Božje. Kip je preseljen u Hreljiće, nakon što se tamo izgradila crkva. Tada dolazi do dogovora da se kip preseli u Šajine kad u Hreljići nabave novi. Tako je i bilo. Međutim, kad su u Hreljićima kip odlučili preseliti u Šajine, svaki put kad bi odlučili

krenuti, pala bi kiša. Tako je napokon posljednje nedjelje u mjesecu maju bilo lijepo vrijeme i krenuli su procesijom za Šajine. Zato svake posljednje nedjelje u Maju Šajinci slave Sveticu. Među ljudima koji su nosili kip bio je i Šajinac Jure Glavaš. Otkad su iz Hreljići krenuli s kipom, pa sve dok nisu stigli u Šajine, zvonila su zvona na crkvama u Hreljići i Šajini. Zato su, pričaju stari Šajinci, nekad u subotu prije Svetice, zvona na šajinskoj crkvi zvonila od otprilike 17 sati pa sve do mraka, označavajući tako vremenski period u kojem je Svetica iz Hreljići putovala za Šajine. Večer prije Svetice u šajinskoj crkvi i obiteljskim kućama molila se krunica u čast Majci Božjoj. Nakon više od stoljeća promijenile su se države, politike i društvene okolnosti, selo je doživjelo nepamćeno stradanje za vrijeme Drugog svjetskog rata – no jedno je ostalo isto: Šajinci se i dalje klanaju ovom kipu, kite ga cvijećem, uzdajući se u pomoć Majke Božje kojoj pjevaju: Imo jedna duga cesta. Zahvaljuju Majci Božjoj što je dugom cestom doputovala baš u Šajine donijevši mira i ljubavi.

*Autori teksta: NENSI PEREŠA,
dr. ORIANO BULIĆ i vlč. MIROSLAW
PARANIAK*

**Osnovna škola Jure Filipovića, Barban: Proslava 30 god.
od završetka osnovne škole generacije 1981./82.**

SUSRET NAKON 30 GODINA

Početkom lipnja okupila se generacija osmaša 1981./82. školske godine, kako bi obilježila trideset godina od završetka svog osnovnoškolskog obrazovanja – male mature. Proslavi se odazvalo 25 od ukupno 32 učenika i 3 razrednice.

Okupljanje je započelo ispred donje stare škole, gdje se izmjenilo osmjeh, pozdrave i zagrljaje. Vrlo brzo se okupljanje preselilo na terasu pizzerie Zara u vlasništvu njihovoga kolege i prijatelja Mauricia Učkara.

Nakon toga posjetili su grobove preminulih kolega, dragih pokojnih prijatelja Rikarda Kleva na barbanskem, te Silvana Družeta na sutivanskom groblju, gdje se položilo vijence, zapalilo svjeće i odalo im počast.

Po povratku u Barban posjetili su novu osnovnu školu, gdje je uslijedila prozivka koju su vodile njihove tadašnje razrednice gđa. Ana Paus, gđa. Renata Osip i gđa. Anamarija Matošević. Prisjećanje na školske dane nastavljeno je druženjem uz večeru i plesom do ranih jutarnjih sati u konobi Klarići u Klarićima.

MAJNICA (SVETICA) U ŠAJINI:

IZLOŽBA DOTE NA MAJNICI (starinske krpe, posteljina i donje rublje)

Izloženu robu ustupila je MARIJA MARČETA iz Borinići. Roba je većinom dota Marijine mame Ane Peruško, rođene 25. 05. 1908. u Peruški.

MARIJA MARČETA

Marija Marčeta rođena je 2. prosinca 1928. u Filipani. Uženjena je 13. veljače 1947. u Boriniće za Martina Marčetu.

Za Sveticu dala za izložbu: bičve (najlonke koje su pod Italiju iza imale crtu), dekorirano platno za na zid, traveršu šuprešanu na kanone (1925.), grudnjak; odnosno buštinu za dojilje, mudante za brati ulike, punjavu z brojen 22 ku su delali Krnjeli iz Šajini, stara faša za ufašati dicu (bila za h medigu, šara za po doma), podsuknja (nosile su se na piantine ili na kanone)...

SNALAŽLIVOŠĆU I ZNANJEM DO NOVIH KRPICA

- Mati nan je imala robe perke su bile tešere (bonovi), objašnjava Marija kako je njena obitelj došla do robe koja je «pod Taliju» drugima bila nedostupna. Sve se tada kupovalo (ili mijenjalo) na bonove. Općina Vodnjan dala bi svakoj duši po jedan bon. Bilo je to oko 1943. i prije. Vrijednost bona - 2 do 3 kusa robe. Budući da to nije bilo dostatno, trebalo se snaći na druge načine.

- Moja baba Kata Kliba, koj je šči umrla prije 1. svjetskog rata, nas unuke je gledala kako šćere. Ona je

hodila u Vodnjan, kadi je poznala sve preprodavače. U nabavci robe pomoglo joj je odlično poznавање talijanskog jezika. Iz Italije bi stigla nova roba, a baba Kata za nju je mijenjala fažol, jaja ili sir.

ŠAJINCI BI OTKALI, PAZINJANI STUPALI

(o punjavi s brojem 22 – bila je na izložbi...)

Šajinci Stanko i Jakov i njihov tac Nini odvajk su tkali. Nini je zgojija dicu z butigon i kalčarijon. A delali su Krnjeli i z postoli. To je bila tradicija fameje Blarežina, ili kako su he priko imena zvali – Krnjeli. "Mene je fintor moja sekrvka Mara Kršulj iz Škitače navadila delati vežalj kega su delali Krnjeli.", kaže Marija.

Punjava s brojem 22 učinjena je prije 1. svjetskog rata. Zašto broj? – Kad u Pazin ponesu na stupu da znaju za ku fameju je ki broj. Vajk je bilo tako: "Šajinci bi otkali, a Pazinjani stupali!"

U MOJOJ VJENČANICI UŽENILO SE 25 ŽENA

Marija je imala i vjenčanicu kakvu si ostale dame nisu mogle priuštiti. Valje iz Kringe su me došli pitati kotulu za pir – kaže Marija. Njezinu vjenčanicu nosila je sva Barbanština i Proština. "Ja san kotulu svaken dala na viru i svi bi mi je tornali".

DA NISMO IMALI LIPE ROBE, BRAT NE BI FINIJA ŠKOLE

Marija se silno željela školovati, no nije joj dala baba Kata Kliba. Naime, nakon 1945. u Opatiji su se otvorile prve škole. Josip Miljan (profesor koji je nedavno preminuo) uni put je poša u školu i finija za profešura, a ja nis – kaže Marija.

Marija Marčeta

Ali zato je obitelj odlučila da se školuje njen brat Cvitko Kliba (8.02.1931.). Poša je u Opatiju, a mati mu je dala intime i lancune i lipu novu robu za se prebućivati u Internatu. Da mati ni imala robu, moj brat ne bi bija poša u škole, objašnjava Marija Marčeta.

- "Domišljan se kako danas. Ujutro smo na bičikletu vrgli robu i pošli za Divšice. Tamo su pasivali kajmioni ki su peljali drvo za kavu. Gori su hodili puni gred, a doli prazni. Uzali su nas do Vodnjana. A iz Vodnjana smo pošli za Riku. Brat i ja. Kumpanjala san ga u Opatiju. I tornala se doma...."

TRKA NA PRSTENAC: MILIO GRABROVIĆ, 35 god., iz Jurićev Kala, elektroinstalater, vođa konjanika Trke na prstenac

SVI TEČEMO ZA POBJEDU

Nije još pobijedio na Trci na prstenac, ali nuda umire zadnja. Iako skroman na riječima, 35-godišnji elektroinstalater Milio Grabrović iz Jurićevog Kala itekako se sprema za ovogodišnju Trk na prstenac. Spreman i druge jahače o kojima mora kao vođa konjanika voditi brigu. Naime, Milio je tu funkciju na četiri godine preuzeo unatrag dvije godine od Kristijana Kancelara. Kao vođa konjanika ujedno je automatski bez kvalifikacija ušao u uži izbor konjanika za Trku na prstenac.

-Funkcija vođe konjanika uvela se prije šest lit. Meni je obveza da budem veza između konjanika i Izvršnega odbora. Delo mi je da se zalažen za konjanike, da organiziram treninge i da se brinem da konjanici imaju sve ča njin triba. U pravilu prije same Trke imamo osam treninga. Oni se održavaju od kvalifikacija, pa sve do Trke, svake subote u šest ur popodne. Trenira se mimohod i postrojavanje, što je jako bitno. Zadnja dva leta smo na temu iznimno pošli naprid. Onda se gleda i jahanje i pogađanje. Ali pogađanje je u jenu ruku i srića. Bitno je da se prstenac pogodi, a da li će pogodit tri, dva, jedan ili po punta određuju milimetri, priča nam Grabrović.

On je ujedno i član žirija sa Časnim sudom kada su u pitanju kvalifikacije jahača, odnosno ocjenjuje stil jahanja, držanje na konju i sve ostalo što je potrebno da netko prođe u zadnji krug natjecanja.

-U ovogodišnjim kvalifikacijama je prošlo 15 konjanika, od kojih je jedan debitant, Antonio Vale, a 05. kolovoza će se donijeti odluka hoće li i koji će od dva stažista, Paulo Galant iz Žminja ili Sanjin Pliško iz Manjadvorci dobiti priliku nastupiti u ovogodišnjoj Trci na prstenac (napomena urednika: odlučeno je da će nastupiti Sanjin Pliško iz Manjadvorci, odnosno da će sveukupno nastupiti 16 konjanika). Od konjanika izvan Barbanštine i ove će se godine natjecati Petar Benčić, Samuel Štoković i Gordan Galant, kaže nam Milio.

Veli da su ovogodišnji jahači odlični, te da među njima ima 7-8 njih koji spadaju u grupu ekstra jahača koji jahanje odrađuju bez zamjerke. Kao

moguće pobednike ovogodišnje Trke navodi Maksimilijana Rojnića, koji je prema njemu bio najbolji u kvalifikacijama, Bruna Kožljana i Luku Kancelara kao mlađu nadu. Istači da u svemu veliku ulogu imaju i konji. Naime, upravo ti jahači već godinama jašu iste konje, pa su zapravo postali jedan pravi mali tim. Što se tiče novosti oko drugih dijelova Trke, primjerice novih nošnji i slično, Grabrović veli da će nastupati u istima kao i proteklih godina. Ipak, nuda se da bi već sljedeće godine mogli nastupati u novim odorama koje će više biti prilagođene jahanju, odnosno koje će biti komotnije.

Za sebe veli da nema posebnih očekivanja uoči ove Trke, jer se više posvećuje poslu vođe konjanika, nego zapravo samome sebi u toj priči.

-Dosad nisan ima priliku pobijedit na Trci. Jedino san uspija pobijedit na Trki za viticu 2009. A natječen se već sedam Trka, od 2004. lita. Već san lani vidjela da vođa konjanika ima jako puno obveza i da budem preumoran. Bude tu puno treninga i puno obveza. Ja ću se svakako pripremat, jer svi se mi natječemo da pobijedimo, a ne da samo tečemo. Vjerujem da za pobjedu treba trenirat, to je svakako dobro, ali previše treninga bude kontraproduktivno. Bit će kako bude srića. I ove godine ću se natjecati sa svojim konjem Angelom i nadam se da će Trka proći u redu, skroman je vođa konjanika.

Inače, u Trku se uključio zbog društva. Naime, svi su njegovi pri-

jatelji bili uključeni u Trku, pa je i njega to privuklo, jer zapravo u njegovoj obitelji nije bilo starijih koji su bili uključeni u Trku od samih početaka. Osim toga, kaže da je to neka unutarnja želja kojoj je morao udovoljiti. Jahati je naučio upravo s društvom u Barbanu, a zasluzna je za to škola jahanja Mauricia Učkara. Prvi mu je konj bio lipicanac Božo. Kao veliku pomoć ističe i nekadašnjeg konjanika i poznatog barbanskog potkivača konja Gvida Babića.

Program 37. Trke na prstenac

Pokrovitelj:

Predsjednik Republike Hrvatske prof. dr.sc. Ivo Josipović

petak, 17. kolovoza 2012.

20:30 - podizanje zastave "TRKE NA PRSTENAC"

21:00 - predstavljanje skulptura 1. Kiparske kolonije u drvu COK 2012

21:30 - izložba keramičkih skulptura konja PETRA KRIŽNARA

- izložba slika ANDRIJE JAKELIĆA: „Kamenu u spomen“

22:00 - Turnir u briškuli i trešeti

- zabava na Placi, gost večeri: Trio FENIX, Labin

subota, 18. kolovoza 2012.

13:00 - Turnir u pljočkanju

17:00 sati - Nogometni turnir - igralište Barban

17:00 - 17. "TRKA ZA VITICU"

21:00 - Plesna zabava na Placi

gosti večeri: MLADEN GRDOVIĆ, ROMANTIC BAND i PROVIN BAND

nedjelja, 19. kolovoza 2012.

10:00 - Sportski program za najmlađe

16:00 - promenadni koncert limene glazbe i mažoretkinja, kulturno umjetnički program KUD-a Barban i gostiju

17:00 - 37. "TRKA NA PRSTENAC"

21:00 - Plesna zabava na Placi

gosti večeri: SREBRNA KRILA i REPLAY BAND

24:00 - VATROMET

SLAVODOBITNICI - VETERANI TRKE NA PRSTENAC

MARIO KOŽLJAN

(56 god., iz Barbana, automehaničar; slavodobitnik Prstanca: 1977. i 1981., učesnik 2. Trke 1977., član Časnoga suda)

TRKA TRIBA BIT PONOS BARBANA I ŽUPANIJE

Najstariji od braće Kožljan, Mario, od Trke je odustao 2006. zbog obveza, ali i godina, a danas je član Časnoga suda. Tu funkciju obavlja već drugu godinu. On je jedan od najvećih veterana Trke, jer je aktivnan od samih početaka na kojima je sudjelovao s ocem Romanom i bratom Aldom. Zajedno s bratom Aldom, ali i barbima, počeo se natjecati već 1977. god., kada se Trka održala sredinom rujna.

-Stalno smo bili aktivni, a ja sam počeo prvi put teći 1977. Sjećam se te prve Trke da se teklo po belen putu, od Gradišća prema Barbanu. Od gori prema dolu. Tega prvega leta su tekli moj otac Romano i naši barbi, brati naše mame, Vazmoslav i Benjamin i brat od oca Andelin Kožljan. Sve je počelo tako da su se prvi organizatori Trke obratili familijama ke su imale konje. To je bila familija od moga pokojnega tate i moje pokojne mame plus Ciceran, Bratičić i Iveta. To su nosioci koji su održali prvu Trku. Za konje je to bila prava uzbuna, jer su vajk dotad bili na paši u Raši. Dopoljali smo još dva konja iz Rovinja. I teklo se tako to prvo leto na trih konji. Konji su se gambijali tako da je više konjanika teklo na jenemu. Ni he bilo dosta, pak nisu mogli postići ni vrime, a nisu nanke bili u treningu. Konjanici nanke nisu znali kako potirat konja, jer nisu imali iskustva. Ni njin bilo lako. Svakako je zanimljivost bila i ona legendarna bukaleta, koja se tribala dodijeliti slavodobitniku, i kako je ona pala i razbila se. Leto dan pokle smo već prešli na pehare, sjeća se Mario početaka Trke.

Sjeća se i da su se na početku nosile narodne nošnje koje su trkači nalazili na raznim stranama, od ljudi koji su ih još čuvali po kućama, do folklornih društava Cere i Rudar, koji su im do 1982. godine uskakali u

pomoć, dok ih nisu sami izradili. Veli da mu je njegova prva Trka bila nešto posebno, što se ne zaboravlja. Tim više što je odmah odnio pobjedu s pet puntu.

-Meni je to bilo nešto posebno. Zahajat na konja i da te svi twoji mještani gledaju... A bija san dite od 21 leto. Sist se na konja, to je bilo ništo za ne vjerovat. I zajno sam pobij-

ja Trku. I oni put je bila po svima novinami moja rečenica ku san reka kada san pobijedja - „Dajte mi sina“. Kada bi moj sin danas jaha i kada bi sve svoje nećake vidjia na konju, ne bi bilo kurentijega čovika od mene. Šperajmo se da će. Mladost ludost, a starost ozbiljnost. Oni su svi blizu tridesetih let, a ja sam počeo s 21. leton, veli Mario.

Posebno se sjeća i legendarnih vremena kada je čitava škvadra odlazila na treninge u Poreč, Vrsar i Rovinj. Naime, s napredovanjem Trke uvelo se i obavezno treniranje, pa je svaki konjanik morao odraditi minimalno 10 treninga da bi uopće mogao nastupati. To je i razlog zašto je Mario odustao, jer jednostavno te uvjetje zbog posla u Italiji nije mogao izvršiti. Što se tiče budućnosti Trke, veli da bi joj se trebao vratiti stari sjaj koji je nekad imala kada je slovila kao treća najjača fešta u okolini, uz žminjsku Bartulju te Majku Božju od Zdravljia u Hreljići. Veli da su nekad Trke bile atraktivnije.

-Krivo se krenulo, jer su se delala po dva škalina. Ne govorim da se Trka ni razvila i da se ni puno učinilo, jer danas primjerice na Trku dolazi Predsjednik države. Ali ustala je nika šupljina ku je teško savladat u današnje vrime besparice. Trka se triba vezat za konja i turističke zajednice ke su imale općine Pula, Poreč, Rovinj i Poreč, kadi smo se bili prezentirali. Ona triba ustat simbol Barbana, a ljudi bi došli da je to učinjeno po domaću, da se svire roženice, kantaju domaći ljudi. Šteta je da konji poli nas nisu glavni i da primjerice u Vodnjanu imaju izložbu konji, a nimamo je mi u Barbanu. Trka bi tribala biti ponos ne samo Barbana, nego i cile Županije i svi tribaju živit za nju, zaključuje Mario.

jedija. Kadikad se ponosim. I to bez treninga. Došli su konji i to je bilo to. To je bila hrabrost i nerazmišljanje. To je bilo sve, nego reć jahač. Ja sam se naučija jahat kada me tata stavija na konja u Raši za dopeljat konje u Barban, jer se u Raši kosilo seno. I to je bilo to naše jahanje i naše umijeće od jahanja, priča ovaj nekadašnji konjanik o počecima.

Na pitanje koja mu je draža pobjeda - ona prva ili pak ona 1981., teško mu je odlučiti se.

-Prva mi je najdraža pobjeda, a druga ima veliku težinu, jer mi se 1980. rodila sin, a 1981. sam dobi-

ALDO KOŽLJAN

(53 god., živi u Labinu, autolimар / vozač; slavodobitnik Prstena: 1984. i 1985.; podizač prstanca)

BILA JE HRABROST JAHATI KONJE

Te davne 1977. godine prvi se put natjecao i Mariove Brunov brat Aldo, a svoju je karijeru kao konjanik Trke nastavio do 1990. godine. I on je kao i braća bio „zaražen“, Trkom, konjima i prvim konjanicima od samog početka.

-Držali smo njin konje. Divili smo njin se. S konjima sam još od malih nog, sjećam se da san s pet let s konjima poteza pine. Prvi put san se natjeca z 19 let. Mlad san bija. To je bilo neopisivo. Bilo je to 1978. Pobjedila san dva leta za redon 1984. i 1985. leta. Uglavnon bija san dva put prvi, dva put treti i jedanput drugi, pojašnjava nam Aldo.

Na pitanje koja mu je od dvije pobjede za koje se izborio draža, odgovara - prva.

-Prva pobjeda mi je najdraža, jer se tega leta prvi put slavodobitniku davala kao prijelazna nagrada skulptura Josipa Diminića „Ptica-prstenac“. Tada još ni bila spremna, pa san je dobija od gipsa. Tako je u toj skulpturi prvo ime trebalo biti zapisano Aldo Kožljan. Pobjedila san sa šest puntu, tri punta po dva. Drugo leto ponovno san dokaza da san dobar. Drago mi je bilo da san slavija dva leta za redom. Bilo je tu i puno sriče, priča nam ovaj nekadašnji

konjanik.

Osim same Trke, rado se sjeća i svih treninga koje je odradio sa škvadrom.

-Pokle svakega treniga bimo se frmali u nikoj oštariji. Onda niš ni bilo toliko skupo, a dobre volje je bilo. Lipo je to bilo. Vajk smo hodili na treninge u Rovinj, Vrsar ili Poreč z dvi-tri vture i z kombijem od vatrogasci, prisjeća se Aldo davnih dana.

Na brojne pobjede obitelji Kožljan tek uzvraća: "Ljudi su govorili da vajk poli nas gredu pehari. Ali svi su imali šanse za sriču. Vajk bi niki od nas uzeja pehar". Bez obzira što se davno prestao natjecati, još ga dan danas vuče da se ponovno okuša u jurišanju na prstenac, doduše ne na glavnoj Trci.

-Još i danas me vuče da gren gore na Gradišće i da zajašen. Čak smo mi stariji razmišljali o temu da se organizira jena trka veterana. Ali, svi imamo strah od pada, kaže nam Aldo koji je već preživio neke.

A natjecati se jednostavno prestao, jer mu je to postalo prezahrvano, više nije imao toliko vremena za treninge, a kaže i da su mlađi ljepše figure na konju.

-Danas su mlađe generacije puno više uvježbane, nego ča smo to bili mi. Sjećan se da san teka z kobilon ka je bila slipa na jeno oko, pa je hodila livo-desno po stazi. Bili smo kuntenti da smo uspjeli ustati na konju. Ali za ono vrime, bilo smo super, priča on. Inače, nakon što je odradio svoj staž kao konjanik, u Trci je ostao kao podizač prstanca. Po uzoru na pokojnog oca.

MARIO, ALDO I BRUNO KOŽLJAN iz Barbana

SVE JE U OBTELJI I TRADICIJI

(slavodobitnici: 1977., 1981., 1984., 1985., 1987. i 1989.)

Definitivno najpoznatija braća Trke na prstenac su Aldo, Mario i Bruno Kožljan iz Barbana. Njima je Trka jednostavno po obitelji i tradiciji u krvi. Sva trojica imaju po dvije pobjede, a dobro oko i spretnu ruku naslijedili su od oca Romana koji se natjecao na prvoj Trci, od njihovih barbi, Benjamina Vale i poznatog Vazmoslava Vale, koji je četiri puta slavio. Njihova dominacija Gradišćem definitivno je obilježila osamdesete godine. Pobjeđivali su naime 1977., 1981., 1984., 1985., 1987. i 1989. Danas su sva trojica uključena u Trku: Bruno se još uvijek aktivno natječe, Mario je u Časnom sudu, a Aldo je podizač prstanca. Poznato je svima u Barbanu i na Barbanštini da članovi te obitelji, osim što su bili vrsni jahači i slavodobitnici, sudjeluju u organizaciji Trke od prvih dana te da su čuvare zastave, prstence, kopljja i svega što Trku čini Trkom. Naime, pokojni otac Romano je odmah 1977., kada je prestao jahati, postao podizačem prstanca, u čemu mu se pridružio njegov kunjado pok. Benjamin Vale iz Kožljani. Njihova pokojna majka bila je čuvare zastava. U kući na adresi Barban 5 gdje živi najmlađi brat Bruno, još se uvijek čuvaju zastave, prva kopljja, prvi prstenci, puška, prstenac, špag, mira... Jedino za čim žale je što još uvijek iz te familije bogate tradicijom, kada je Trka u pitanju, nema potomaka koji bi nastavili tradiciju, jer njihovi sinovi za Trku zasad nisu zainteresirani.

BRUNO KOŽLJAN

(51 god., iz Barbana, djelatnik HŽ-a na održavanju; slavodobitnik Prstena: 1987. i 1989.; slavodobitnik Vitice: 1997. i 2007.; učesnik 4. Trke 1979.)

ZA TRKU ŽIVIN I GREN DALJE

Bruno Kožljan je najs- tariji ovogodišnji konjanik Trke na prstenac, a kako sam kaže - odustati od Trke neće tako lako. Bio je pobjednik 12. i 14. Trke, 1987. i 1989. god., te još dviye Trke za viticu, a pobjedi se na- da svake godine. Sebe od braće Kožljani naziva posljednjim Mohikancem.

-U Trci san od prvega da- na, ali službeno san prvi put nastupija 1979. Onda san ima 18 let. 1980. i 1981. san bija u voj- ski, a 1982. san ispa u kvalifi- kacijama. To su bile prve kvalifi- kacije. Uglavnom od 1983. san konstantno u Trki. I vajk ču bit - pa i kada buden s jenon no- gon u grobu, s drugon ču biti na Gradišću. Posebno pamtin Trku iz 1987. leta, od kada zasad još vajk držin dva rekorda - dobija san Trku na prstenac s najmanje puntu, 3,5 punta, a drugi rekord je da san najstariji „tovar“, kroz šalu će uvijek vedri Bruno kojeg svi mlađi jahači posebno cijene.

Veli da još uvijek brani boje Kožljani, a ove godine očekuje također da Trka prođe u najboljem redu.

-Ki ima sriće, ima sriće. Svi imaju šanse za pobjedu. Za sebe moren

reći - i slipa kokoš zrno trefi. Vrag je velik. Ne daj Bože slabega, ja san kun- tenat samo dok sudjelujen u Trci, jer mi ta Trka sve znači. Svi me već ze- ju da sam već stari i da bih triba puštit mlaje da jašu. Ali ja san vajk za Trku. Ja za to živin. Nastavlja san tradiciju od prvega dana, otkada je otac nas- stupija i pokle uezja ulogu podizača

prstenca. Tradiciju čuvanja za- stava od moje je pokojne ma- tere preuzeila moja žena, a i bra- ti su tu prisutni Mario u Časnen sudu i Aldo kao podizač prsten- ca, priča nam Bruno. Njegov sin Darian mu je kopljonoša, čak je i među stažistima, međutim Bruno kaže da ga više interesira nogomet. Barem zasad. Želja mu je i da jednog dana prezentira sve predmete koji su pohranjeni u njegovoj kući koja je pravi ma- li muzej Trke. Kada za to bude sluha.

Inače, veli da je teško tako dugo zadržati takav entuzijazam.

-Moraš biti malo tvr- doglav, ali dobra volja sve od čovika dela. Stjecajem okolnos- ti ja san svaki dan na Gradišću, bilo s kozami, bilo s konjima. Tu je velika ljubav prema Gradišću, zaključuje najstariji konjanik.

On, kao i njegovi nekadašnji kolege u sedlu brat Mario i Ervino Špada kao najvećeg favorita ističu Gorana Špadu jer smatraju da je sa- da postigao savršenstvo što je doka- zao prošlogodišnjom pobjedom. Uz to posebno im je drag jer ih je on kao dječak pratio na njihovim treninzima.

ERVINO ŠPADA

(66 god., iz Melnice, umirovljeni vozač; slavodobitnik Prstena: 1982.; učesnik 4. Trke 1979.; podizač prstena)

SLAVODOBITNIK NE BUDE NA ZEMLJI NI NA NEBU

Društvo je bilo najviše krivo što se Ervino Špada uključio u Trku na prstenac. Bilo je to na 4. Trci 1979. kada Ervino više i nije bio tako mlad jahač. Ipak, nagovaranje prijatelja i izazov, bili su mu poticaj. Natjecao se do 1992. godine, a u tom je periodu osvojio jednu Trku - onu 1982. god. Danas je zajedno s Aldom Kožljonom ponosni podizač prstena.

-Nikad prije Trke nisan jaha. I onda san doša mrež konjanike ki su bili moji pretelji i su mi govorili „šu, šu zajaši“ i da provan. I tako san se počeja natjecat na 4. Trci, kada smo se preselili na Gradišće. Tada smo mi konjanici najhuje pasali, jer smo si sami tribali

osigurati stazu. Bilo je padova, ni bilo treninga, ni bilo ograđeno. Na početku staze je sta jedan s biclon i on bi potira konja. I tako na sredini staze, a ti si to mora preživit. Niki su finuli i u draču. Bili smo stvarno hrabri. I prva kopinja ka su učinjena u Krapnu nisu bila ni- malo laka. Za njih su zasluzni Dušan Vale i Ivo Pavlić. Pokle smo he gambjali i dobili pričiže kako ča su u Sinju. Lako je ovima danas - sve je ograđeno, imaju svoje konje, prisjeća se Ervino prvih Trka koje su, usprkos tome što nisu bile toliko profesionalne, imale svoju posebnu draž.

U svom će životu uvijek pamti- ti kada je pobjedio, jer mu je to nešto

neopisivo, iako je od tada prošlo jako puno godina.

-Svaki ki god pobijedi, ne zna da li je konju, na zemlji ili na nebu. To je jedan poseban osjećaj i događaj. I meni su zajno dali sina na sedlo. Mada su vajk govorili da se dite ne bi tribalo donest, ali to bude jače od tebe. Onda bi te svaki stija dotaknut, svi ti čestitaju. To je ništo neopisivo. Pobjedila san sa 4,5 puncta, prisjeća se Ervino 1982.

Kao i svima drugima koji su se

natjecali tih osamdesetih godina, u pamćenju su najdublje ostala urezana druženja oko treninga u Poreču, Rovinju i Vrsaru. Ervino je ujedno bio i pomoćnik trenera - Rikarda Cicerana, a o treninzima je vodio i brižljivu evidenciju koju i dan danas čuva.

-Evidenciju sam počeo vodit 12.07.1986. Iman još vajka bilježnicu kadi san zapisiva sve te podatke ki je sve dolazila na treninge i ki je bila pomladak. Zanimljivo je da nikne pute pročitan imena nikih ljudi kojih se inače ne bin sjetija da su ikada

bili uključeni Trku. Unutra san pisa i ča smo sve delali na treningu. Pokle svakega treninga bimo fešteđali, družili se. Bila je to klapa, prisjeća se ovaj nekadašnji konjanik slavnih dana, koji je ujedno kao i mnogi drugi pomogao u uređenju Gradišća.

Osim njega, na Trci se neko vrijeme natjecao i njegov sin Albert, što je Ervinu bila posebna čast. Međutim, brzo je odustao, zbog čega Ervino često žali, jer uvijek kaže da je „najkunentiji bija kada je jaha sa sinom“.

DARKO KOLIĆ

(59 godina, iz Šajini, vozač; slavodobitnik Prstanca: 1988.; slavodobitnik Vitice: 1998.; učesnik 5. Trke 1980.)
OD JAHANJA NA TOVARU DO SLAVODOBITNIKA

Šajinac Darko Kolić uključen je u Trku od 1976. god. Nastupao je čak dva desetljeća, a u tom mu je periodu pošlo za rukom da pobijedi jednom - 1988. godine. Bila je to 13. Trka na prstenac - za mnoge nesretan broj, ali se Darku pokazao kao najsretniji. Deset godina kasnije pobijedio je na Trci za viticu. Inače, natjecati se počeo 1980., a to je trajalo do 1999. u kontinuitetu.

A čitava je priča počela sasvim slučajno. Na nagovor njegovog kolege s posla - Ervina Špade. Naime, Darko nije tada imao nikakvog jahačkog iskustva, jedino onog na tovaru.

-Ja i Ervino Špada smo tada delali u Pulaprometu. Doša je poli mene i pita me je ko bin jaha na Trki u Barbanu. Reka san mu: „Ma ča ja znan“. Mi je reka: „Češ se ben naučit jahat“. Ja san reka da znan jahati, ali na tovaru. A konj je konj. Mi smo doma imali tovare i ja san svaki dan bija na tovaru. A on mi je tada reka da on nikad ni jaha, nanke na tovaru i da se uključija. I tako me je namura. San reka: „A niš, gremo viditi ča će se z svega tega zleći“, priča nam Darko o svojim počecima prije 30 godina.

Kaže da su najzanimljiviji bili treninzi u Poreču i Rovinju iz kojeg doba pamti mnoge dogodovštine. Bilo je naporno, ali bilo je toga i vrijedno.

-Kada smo počeli trenirati, ti konji nas nisu poznali. Ne znaš ko smo mi bili brižniji ili konji. To je bilo

mršavo, brižno, staro. A posli smo teći po nikih uskih stazah i klanci mrež smrkvami. Svako toliko biš naša kega u smrikvi ili karuni. To smo se čekali, padali, skupljali. Se domišljali da smo tekli po brajdah, pak je svako toliko zbrišalo kemu, pak bi ljudi bili po brajdah. A joh, ča je tega bilo! To su bili doživljaji, ali onda si ima niki drugačiji kuraj. Puno je bilo odricanja. Puno se delalo, a pokle tega se po oven tepljen vrimenu hodilo na te treninge u Poreč. Tekli smo po prahu svi potni, blatni. Ali niš ti ni smetal. Isto si bija kurajan. Danas se puno gledaju šoldi ki su glavna nagrada. A nas to ni toliko interešelo. Interesalo nas je ki će biti prvi, ali ima si niki ponos jahati. Jer ljudi su došli nas gledati da vide ki su

ti hrabri na Barbanštini ki će poj na konja, ki će poj u galop na prstenac z kopljem. Ljude je to interešalo. Bilo njin je to čudno. Pokojni Benjamin i Paškvalin su nan bili instruktori. Imali su doma konje, pak su znali ča više. Drugi nidan ni ima konje, prisjeća se Darko tih vremena.

Kao i svakome drugome, najviše mu je u sjećanju ostala urezana godina njegove pobjede. Kaže da je od samog jutra imao unutarnji osjećaj da će pobijediti.

-Lipo je biti pobjednik barem jedan put. Da si pet-šest puta, ne bi bilo interesantno. Bilo bi lipo da svako lito dobije oni ki ni nikad dobija. Ali to gre po srići, odnosno kega srića najviše pratiti. Meni je na dan moje pobjede ništo govorilo da će dobijati. I bija san opušten. Nisan računa ni da će pasti, ni da će se ča desi, nisan osjeća nikakav strah. I tako se potrefilo i sreća se dogodila. Ti dan i da san za nazad hodija i drža koplje, bih bija štoka. Jednostavno je to bija takov dan. Bilo je suđeno. Dobija san sa šest punkti, prisjeća se Darko svoje pobjede.

Nakon što se prestao natjecati nije prestala njegova veza s Trkom. Bio je član Časnoga suda i vodio je konjanike. Nada se da će se u Trku uključiti i njegov pomladak, sin Renco i unuk. Kaže da imaju konja i sve preduvjete. Inače, u Trci mu se okušao i sin Kristijan koji je jahao nekoliko godina, pa su se istodobno nadmetali.

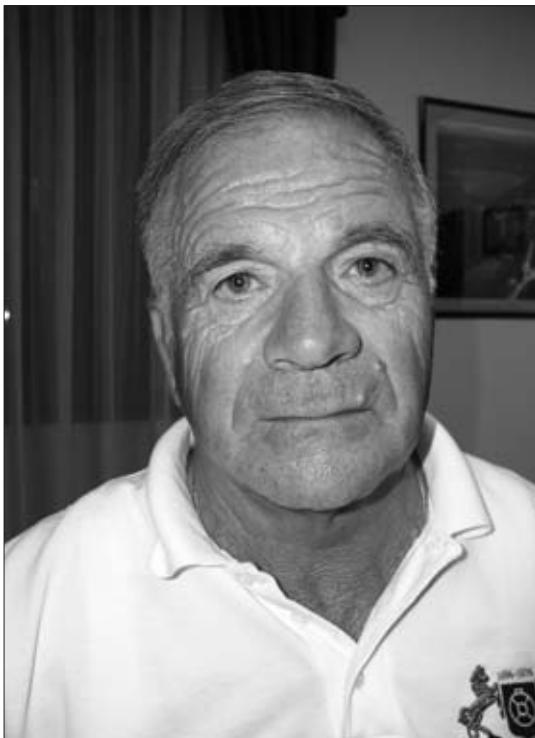
RIKARDO CICERAN

(72 god., iz Puntere, penzioner; slavodobitnik Prstenca: 1980.; učesnik 1. Trke 1976.god.)

SLAVODOBITNICI BILJEŽE POVIJEST BARBANŠTINE

Pravi veteran Trke na prstenac definitivno je Punterac Rikardo Ciceran koji se nadmetao na prvoj obnovljenoj Trci 1976. god. Natjecao se 15 godina, a pobijedio je 1980. na petu godišnjicu Trke. Nakon povlačenja iz natjecateljskog dijela ostao je aktivan kao vođa konjanika, a kasnije i kao predsjednik Časnog suda. Danas je član društva Trka na prstenac i pomaže gdje stigne. Nažalost, kaže, tu tradiciju nije nastavio nitko iz njegove uže obitelji.

-Prva Trku u Barbanu organiziralo je Sportsko društvo u Barbanu, Mjesna zajednica i Katedra Čakavskog sabora. To je bilo u okviru Istrijade, okupljanja istarskih studenata iz Zagreba. Manifestacije se organizirala prema zapisima koje je pronašao dr. Danilo Klen. Najviše zasluga što se to pokrenulo imali su Ratko Lukšić, Dušan Vale i Lučano Bastijanić. U prvoj Trci bila san uključen samo kao jahač. Do mene je jedan dan misec i pol prija doša Dušan Vale i rekla mi da će se organizirati Trka na prstenac. Pita san gača je to. On mi je odgovorila da će to bit Trka z konji te da će oni organizirati konje i ako san voljan učestvovat. Reka sam mu da san z konji skoro pa rođen, jer san bija š njima od malih nog. Naime, moj je pokojni otac ima konje. I tako san se uključio. Prijavili su se svi konjanici koji su po stariji imali konje na Barbanštini - sedan

od nas iz Istre i tri izvana, prisjeća se Rikardo prve trke.

Sjeća se i da su konji stigli iz doline Raše, ali da nisu bili naviknuti na natjecanja, pa je stoga prva Trka bila obilježena zanimljivim događajima.

-Dušan je zna jenega čovika iz Raše, tamo spod Sutivanca, ki je ima konje. I te su konje dopeljali u Barban i držali smo he u štali poli poljoprivredne zadruge. Sedla i sve drugo je bilo u dosta derutnen stanju, a i smo provali samo par puti jahat.

Međutim, uzeli smo krivi smjer, jer smo trenirali za zdolu od Gradišća prema Barbanu. Drugo smo lito već promijenili stazu, jer konjima ni odgovaralo teć za doli. Meni je na početku bilo malo čudno natjecat se. Ali bija je užitak gađat s kopljem. S time da smo imali svakakva kopla. Niko smo učinili u Prvomajskoj u Raši. Svakemu ki je tada teka u Trki je to bija poseban užitak i čast kao da igraš u niken klubu za prvu ligu. Tremu nisan ima, jer san puno jaha na konji dok san bija mali. Ali to su se lito konji svakako ponašali. Bili su naviknuti bit u štali, pa neki ne bi ni završili utrku, nego bi ušli u štalu. Bilo je smiha. Pokle se o Trci jako puno govorilo i onda je počela prava fešta za stalno. To je bio doživljaj koji se ne može zaboravit, prisjeća se ovaj konjanik iz prve postave.

Poslije tri-četiri godine konjanici su počeli trenirati u Poreču, Vrsaru i Rovinju, pa čak i Medulinu. Rikardo veli da je to tek onda počelo sličiti na pravu feštu. Tada je u Barban dolazilo oko sedam-osam tisuća ljudi. Onda se doduše bilo i sve teže kvalificirati, pa je svakome tko bi pošao kvalifikacije to bio izvanredan uspjeh. Pobjedi se kao i svi drugi posebno veselio.

- Nije istina da je svejedno da li pobijediš ili ne. To ti jednostavno ostane zapečaćeno u srcu. To je znak da si obilježija povijest, zaključuje ovaj nekadašnji konjanik.

SLAVODOBITNICI TRKE NA PRSTENAC u razdoblju 1976.-2011. (36 Trka na prstenac)

1976. – Vazmoslav Vale
1977. – Mario Kožljan
1978. – Vazmoslav Vale
1979. – Vazmoslav Vale
1980. – Rikardo Ciceran
1981. – Mario Kožljan
1982. – Ervino Špada
1983. – Zdravko Prhat
1984. – Aldo Kožljan
1985. – Aldo Kožljan
1986. – Vazmoslav Vale

1987. – Bruno Kožljan
1988. – Darko Kolić
1989. – Bruno Kožljan
1990. – Zdravko Prhat
1991. – Rade Buić
1992. – Maksimilijan Rojnić
1993. – Zdravko Prhat
1994. – Miro Grgorović
1995. – Josip Kožljan
1996. – Miro Grgorović
1997. – Gvido Babić
1998. – Maksimilijan Rojnić
1999. – Mario Učkar
2000. – Miro Grgorović
2001. – Mario Učkar
2002. – Maksimilijan Rojnić

2003. – Silvio Učkar
2004. – Danijel Učkar
2005. – Mario Učkar
2006. – Danijel Učkar
2007. – Aleksa Vale
2008. – Kristijan Kancelar
2009. – Toni Uravić
2010. – Aleksa Vale
2011. – Goran Špada

Višestruki slavodobitnici Trke na prstenac u razdoblju 1976.-2011.

Četverostruki slavodobitnik:
Vazmoslav Vale (pok.) –
1976., 1978., 1979., 1986.

Trostruki slavodobitnici:
Zdravko Prhat (pok.) –
1983., 1990., 1993.
Maksimilijan Rojnić – 1992.,
1998., 2002.

Miro Grgorović – 1994.,
1996., 2000.

Mario Učkar – 1999., 2001.,

2005.

Dvostruki slavodobitnici:
Mario Kožljan – 1977., 1981.
Aldo Kožljan – 1984. 1985.

Bruno Kožljan – 1987., 1989.

Danijel Učkar – 2004., 2006.

Aleksa Vale – 2007., 2010.

TROSTRUKI SLAVODOBITNICI TRKE NA PRSTENAC

Trka na prstenac u svojih 37 godina iznjedrila je mnoge sjajne jahače. Najsajniji među njima svakako je pok. VAZMOSLAV (Paškvalin) VALE iz Kožljani koji ne samo da je pobijedio na prvoj 1976.g., za mnoge jako hrabro Trci na prstenac, nego mu je to pošlo za rukom još tri puta, 1978., 1979. i 1986. god. , te još uvijek drži rekord kao četverostruki pobjednik Trke na prstenac. Njegovim su stopama krenuli i pok. ZDRAVKO PRHAT, koji je pobijedio 1983., 1990. i 1993., MIRO GRGOROVIĆ s pobjedama 1994., 1996. i 2000., MAKSIMILIJAN ROJNIĆ, koji je slavio 1992., 1998. i 2002., te MARIO UČKAR, koji je bio laureat 1999., 2000. i 2005.

Osim što su trostruki slavodobitnici Trke na prstenac, Maksimiljan Rojnić i Miro Grgorović su i trostruki slavodobitnici Trke za viticu. Maksimiljan Rojnić je 2002. god. bio slavodobitnik Prstena i Vitice, a Miro Grgorović je to uspio u dva navrata, 1996. i 2000. Zanimljiva je i 2005. god. kada su braća Učkar slavili pobjedu u oba dana: Mario je osvojio Prstenac, a Mauricio Viticu. Izgleda za nastaviti nisku pobjeda ove godine imaju Maksimiljan Rojnić i Mario Učkar, koji slove kao najiskusniji konjanici ovogodišnje Trke na prstenac.

1. Pok. ZDRAVKO PRHAT

(slavodobitnik Prstena: 1983., 1990. i 1993.)

Zdravko Prhat na čelu

2. MAKSIMILIJAN ROJNIĆ

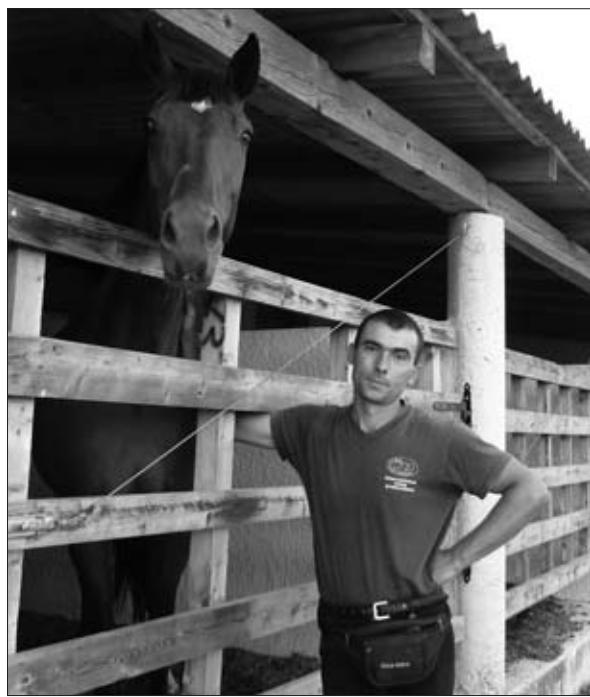
(39 godina; Petehi, zaštitar; 3x slavodobitnik Prstena: 1992., 1998. i 2002.; 3x slavodobitnik Vitice: 2002.,

2004. i 2010.; uspjeh: slavodobitnik Prstena i Vitice - 2002.)

ŽELIM NADMAŠITI BARBA PAŠKVALINA

Trostruka pobjeda Maksimilijanu Rojniću je samo izazov da pobijedi i četvrti put. Možda mu to ove godine, nakon desetljeća stanke od pobjeda, i pođe za rukom. Naime, sve konjanike koje smo pitali tko bi mogao biti ovogodišnji pobjednik Trke, naveli su da veliku šansu ima upravo njihov Maksi. Glavni razlozi - jer je jahanje doveo do savršenstva, kako se dobro slaže s konjem, a u gađanju mu nema premca. Maksi, kako ga zovu od milja, pobjeđivao je 1992., 1998. te zadnji put 2002., a kako mu je ta druga godina očito sretna (1992. i 2002.) možda bude i ova 2012., kada će se po 21. put okušati u Trci. A to bi on jako htio. Prije svega da dođe na isto s pokojnim barba Paškvalinom, odnosno Vazmoslavom Vale, koji jedini zasad u 37-godišnjoj tradiciji obnovljene Trke na prstenac drži rekord sa četiri pobjede.

-A i nakon toga vjerojatno ne bih stao. Onda bi me privlačilo da pobijedim još jedan put i budem pterostruki pobjednik. Na kvalifikacijama sam ove godine bio jako dobar, pa me zato svi ističu kao favorita. Međutim, svaki je dan drugačiji i svi mi želimo dobiti Trku. Nema onoga koji kaže da trči samo da trči. Kada sam prvi put pobijedio bio je to lijep osjećaj, onda je bila mala stanka i onda sam drugi put pobijedio. Onda sam se počeo malo gasiti, bio sam u vrhu, ali nisam pobjeđivao. Onda sam malo izgubio motivaciju, ali ne da prestanem jahati. Onda sam dobio treći put i sada me vuče nova pob-

jeda, kaže nam Maksi koji se u zadnje vrijeme posebno posvetio konjima, preponskom jahanju te barbanskoj štali. Inače, član je konjičkog kluba Hipos iz Svetog Petra u Šumi, koji se bavi preponskim jahanjem, čiji je predsjednik Samuel Štoković koji se također nadmeće u Trci.

Maksi je počeo jahati s 13 godina i od onda obožava konje i jahanje i njima se želi u sportskom smislu baviti i u budućnosti. Kada se je prvi put utrkivao, imao je tek 19 godina, a na to ga je privukla tradicija. Naime, njegov

se otac Vladimir, nadimkom Šajeta, zbog izuzetne brzine jahanja, također nadmetao u borbi za prstenac. Te je prve godine Maksi bio na četvrtom mjestu. Dvije godine nakon debitiranja na Trci, Maksimiljan je osjetio što to znači biti slavodobitnik. S 6,5 puntu. Taj je uspjeh ponovio 1998., s isto toliko puntu, te 2002. kada je slavio i na Trki za viticu i na centralnom događaju, Trci na prstenac. I 2004. je ponovno osvojio Viticu.

-Za prvi se pobjedu najviše fešteđalo, ali onda sam bio prem-

lad. Za drugu je pobjedu bila najbolja fešta, a treća mi je najdraža, jer sam pobijedio i na Trci i na Vitici i tada sam zadnji put jahao svoju kobilu Albu, kaže Maksimiljan, koji se namjerava natjecati sve dok ne izgubi motivaciju. A to neće biti tako skoro.

Nema svog favorita za ovogodišnju trku, a za svoje mlađe kolege i debitante kaže da su solidni. Jedino ih muči trema, dodaje, ali i to će s vremenom i iskustvom pobijediti.

3. MIRO GRGOROVIĆ

(46 godina, poduzetnik, iz Petehi; 3x slavodobitnik Prstena: 1994., 1996. i 2000.; 3x slavodobitnik Vitice: 1996., 2000. i 2001.; uspjeh: slavodobitnik Prstena i Vitice - 1996. i 2000.)

TRKA JE POKRENULA KONJIČKI SPORT

Iako već godinama nije aktivan u Trci na prstenac, trostrukom slavodobitniku Miru Grgoroviću Trka je i dalje u srcu. Nažalost, kako kaže, posao mu onemogućava da bude više prisutan na manifestaciji te u organizaciji, ali kaže da ga uz čitavu tu priču veže jako punu uspomena, dobri prijatelji i sjećanje na tri pobjede koje je izvojevaо 1994., 1996. i 2000. godine.

-Pobjede su mi puno značile u životu. I ne samo to, nego moja mladost je Trka na prstenec. Značile su mi, jer su došle kao kruna nekog mog rada i treninga. Ne nastupam na trci od 2002., jer se 2003. nisam kvalificirao i onda sam se odlučio povući i rekao da treba dati mjesta mlađima. Moram priznati da mi je prvi par godina bilo jako teško dolaziti na Trku, a ne se natjecati. Nikako sebe nisam mogao vidjeti u gledalištu. Meni je jednostavno bilo mjesto među konjanicima. Teško je to zaboraviti i odustati od svega, priznaje Grgorović koji se uvijek radi sjeti Trka na kojima je nastupao.

Inače, nastupao je 16 godina, s time da se par godina zbog posla i drugih obveza nije mogao natjecati. Prva godina mu je bila 1987., odmah nakon što je odslužio vojni rok. A Trku je zavolio još kao dječak.

-Tradicije u Trci i s konjima u mojoj familiji nije bilo, tako da sam zapravo ja prvi iz familije koji se povezao s Trkom. Sve je počelo tako da sam kao

mali u osnovnoj i srednjoj školi držao konope na trkalištu, odnosno stazi. Tada sam se zaljubio u čitavu tu priču i čim sam stekao uvjete počeo sam se natjecati. Uzor mi je bio pokojni prijatelj Zdravko Prhat, i kao čovjek i kao konjanik. Dosta mi je pomogao, ali i svima drugima. Bio je izuzetan čovjek. Jer nije sve samo u natjecanju i pobjedama. On je godinama pomagao i savjetovao mlade jahače. Takođe više nema, prisjeća se Grgorović svojih početaka.

Inače, počeo je jahati te 1987. godine i to u Horse-centru u Loparici, gdje je prvi put za mlade jahače organizirana škola jahanja. Jahanje je naučio s trenerom Rajkom Dokićem, kojeg se

uvijek rado sjeti.

-To je prva generacija jahača koji su naučili jahati, dok su prethodnici zapravo bili amateri. Nakon toga, jahanju se u Trci sve više posvećivalo pažnje. Trka na prstenac nije bila važna samo kao tradicija i manifestacija, njome je pokrenut i konjički sport i ljubav prema konjima na Barbanštini. Sada po Istri ima puno konja i rančeva, a kada sam se ja počeo time baviti, nije bilo konja. Trka je bila generator konjičkog sporta i puno se ljudi zaljubilo u konje preko Trke. Nažalost, poslije svog zadnjeg nastupa, više nikad nisam sjeo na konja, ali raduje me da tu tradiciju nastavlju moja djeca koja su naučila jahati u konjičkom klubu Medulin. Imam sina, pa tko zna. Možda se i on jednom pridruži Trci, govori ovaj bivši jahač koji se počeo natjecati negdje u isto vrijeme kada i Mario Učkar te Denis Vale.

Od svojih pobjeda posebno ističe onu 2000. godine.

-Ta mi je posebno u sjećanju, jer sam te godine pobijedio i za Viticu i na Prstenac. Ali sve su mi pobjede jednako drage. Mladim bih jahačima poručio da budu uporni. Ja sam prvi put pobijedio tek sedam godina nakon što sam se počeo natjecati. Ne odustati, prije svega trenirati jer na konja ne možete sjesti kao na biciklu, a kada se sve to posloži, doći će i rezultat. Međutim, treba tu i malo sriče, zaključuje Grgorović.

4. MARIO UČKAR

(43 godine, iz Barbana, strojobravar; slavodobitnik Prstena: 1999., 2001. i 2005.)

NASTUPAM OD SVOJE 17. GODINE

U listu trostrukih slavodobitnika Trke na prstenac Barbanac Mario Učkar upisao se prije sedam godina. Tada je te 2005. godine treći put slavio, a prije toga 2001. i 1999. Tada i danas Mario skromno u nekoliko riječi komentira svoje uspjeha.

-To što sam pobijedio tri puta svakako ima težinu. Meni je to satisfakcija prema sebi samome, ne kako me vide drugi. Nastupam od 1986. god., kada sam imao 17 godina. U tom periodu možda nisam nastupao par puta, jer sam bio u vojski i kada sam radio u Italiji. Volio bih pobjediti opet, međutim to mi nije prioritet, jer sam već među starijim konjanicima. Jedan dobar dio mlađih je dobro pri-premljen, imaju svoje konje, a ako je malo talenta i volje, mogu pobijediti. Osjećam potrebu da trebam tim mlađima malo nadograditi bonton jahanja i zato želim i dalje nastupati. To znači da bi ovi mlađi trebali konstantnije jahati, otkriti odnos jahača i konja da bi to ličilo na nešto. Moglo bi se reći da vidim sebe kao njihovog mentora. Potrebna nam je neka kritična masa mlađih jahača, jer starija generacija se polako već povlači. Nažalost, imamo ih malo. Nama su potrebni ne obični jahači, nego kvalitetni jahači, kaže Mario kojemu je devetogodišnji sin također zainteresiran za Trku, što ga iznimno veseli.

Time će sin nastaviti tradiciju obitelji Učkar. Naime, Mario nije jedini u familiji koji je „zaražen“ trkom. Poznato je da je u njoj sudjelovao i njegov brat Mauricio. Inače, Mario ljubav prema trci i konjima gaji još od mlađih dana. Naime, Mario u svom sjećanju posebno čuva uspomenu

SLAVODOBITNICI TRKE ZA VITICU u razdoblju 1996.-2011. (16 Trka za viticu)

- 1996 . – Miro Grgorović
- 1997. – Bruno Kožljan
- 1998. – Darko Kolić
- 1999. – Gvido Babić
- 2000. – Miro Grgorović
- 2001. – Miro Grgorović
- 2002. – Maksimilijan Rojnić
- 2003. – Petar Benčić
- 2004. – Maksimilijan Rojnić
- 2005. – Mauricio Učkar
- 2006. – Gordan Galant
- 2007. – Bruno Kožljan
- 2008. – Petar Benčić
- 2009. – Milio Grabrović
- 2010. – Maksimilijan Rojnić
- 2011. – Silvio Učkar

Višestruki slavodobitnici Trke za viticu u razdoblju 1996.-2011.

Trostruki slavodobitnici:

Miro Grgorović – 1996., 2000., 2001.
Maksimilijan Rojnić – 2002., 2004., 2010.

Dvostruki slavodobitnici:

Bruno Kožljan – 1997., 2007.
Petar Benčić – 2003., 2008.

Slavodobitnici Trke za viticu i Trke na prstenac u razdoblju 1996.-2011.

- 1996. 21. Trka na prstenac: MIRO GRGOROVIĆ
1. Trka za viticu: Miro Grgorović
- 1997. 22. Trka na prstenac: GVIDO BABIĆ
2. Trka za viticu: Bruno Kožljan
- 1998. 23. Trka na prstenac: MAKSIMILIJAN ROJNIĆ
3. Trka za viticu: Darko Kolić
- 1999. 24. Trka na prstenac: MARIO UČKAR
4. Trka za viticu: Gvido Babić
- 2000. 25. Trka na prstenac: MIRO GRGOROVIĆ
5. Trka za viticu: Miro Grgorović
- 2001. 26. Trka na prstenac: MARIO UČKAR
6. Trka za viticu: Miro Grgorović
- 2002. 27. Trka na prstenac: MAKSIMILIJAN ROJNIĆ
7. Trka za viticu: Maksimilijan Rojnić
- 2003. 28. Trka na prstenac: SILVIO UČKAR
8. Trka za viticu: Petar Benčić
- 2004. 29. Trka na prstenac: DANIJEL UČKAR
9. Trka za viticu: Maksimilijan Rojnić
- 2005. 30. Trka na prstenac: MARIO UČKAR
10. Trka za viticu: Mauricio Učkar
- 2006. 31. Trka na prstenac: DANIJEL UČKAR
11. Trka za viticu: Gordan Galant
- 2007. 32. Trka na prstenac: ALEKSA VALE
12. Trka za viticu: Bruno Kožljan
- 2008. 33. Trka na prstenac: KRISTIJAN KANCELAR
13. Trka za viticu: Petar Benčić
- 2009. 34. Trka na prstenac: TONI URAVIĆ
14. Trka za viticu: Milio Grabrović
- 2010. 35. Trka na prstenac: ALEKSA VALE
15. Trka za viticu: Maksimilijan Rojnić
- 2011. 36. Trka na prstenac: GORAN ŠPADA
16. Trka za viticu: Silvio Učkar

na prvu obnovljenu Trku na prstenac, kada je imao samo sedam godina. Sjeća se kakvo je tog dana, prije 36 godina, bilo vrijeme i kako su se djeca rado gurala s konjima i jahačima. S vremenom je počeo i jahati, tako da je kao četrnaestogodišnjak već odlazio u Poreč ili u Horse-centar u Loboriki, kako bi bio s konjima. Danas pak rado jaše, uči mlađi naraštaj jahati te dresuri i preskakanju prepona u konjičkom klubu Astra u Labinu, a i često je viđen u barbanskoj štali, gdje su mjesec dana uoči Trke uvijek žive pripreme i druženja jahača.

-Za ovu se trku pripremam laganini, jer sam nedavno bio na bolovanju i imam problema s ramenom. Na kvalifikaciji nas je prošlo 16, koliko je maksimalan dopušteni broj učesnika u Trci, a imamo i par debitantata koji su pokazali dobro vladanje konjem. Nažalost, još uvijek imamo malo kvalitetnih konja za Trku. Od ove Trke očekujem preokret u samoj organizaciji Trke, najavljuje Mario. Inače, kao dobre jahače koji imaju izgleda za pobjedu vidi Maksimilijana Rojnića, Gorana Špadu te Luku Kancelara.

Mario kao recept svog uspjeha kaže da je to dobar konj te dobra interakcija između konja i jahača i poznavanje psihologije konja. Konjanik prije svega mora voditi računa kako se držati na sedlu i kako gađati, jer svaki konj ima sebi svojstven galop i mirnoću. Najbitnije je ne konja izbaciti iz ravnoteže. Uz to bitno je dugogodišnje iskustvo. Tu često mlađi jahači imaju problema, jer nemaju često dovoljno koncentracije i jako su opterećeni pobjedom. Pobijediti sebe, a ne druge, to je najbolji recept za pobjedu koji njemu donosi sreću, rekao je Mario jednom prilikom.

Događanja od početka 2012. godine do Trke na prstenac

VELJAČA

04. i 05.02.2012. Sutivanac, 26. KiTa
24. i 25.02.2012. Barban, 2. Memorijal Petra Stankovića "BARBAN U SRCU"

OŽUJAK

17.03.2012. Puntera, Smotra vina MO Barban i MO Puntera
24.03.2012. Petehi, Smotra vina MO Petehi i MO Grandići
31.03.2012. Šajini, Smotra vina MO Šajini

TRAVANJ

14.04.2012. Prnjani, Smotra vina MO Prnjani i otvorenje pješačko biciklističke staze „Putem šparuga“
21.04.2012. Sutivanac, Smotra vina MO Sutivanac
28.04.2012. Manjadvorci, Smotra vina MO Manjadvorci i MO Hrboki i 6. Dan sela Manjadvorci

SVIBANJ

01.05.2012. Barban, Turistička TRKA NA PRSTENAC
19.05.2012. Barban, 5. SMOTRA VINA Općine Barban i Vinska biciklijada
27.05.2012. Šajini, Majnica

LIPANJ

02.06.2012. Barban, 2. Susret barbanskih pjesnika "BESIDE U JATU"
16.06.2012. Draguzeti, 1. Dan sela Draguzeti i otvorenje pješačko konjičke staze „Putem gljiva“

23.06.2012. Grabri, 9. Vilija Ivanje
30.06.2012. Želiski, Proslava dana Sv. Pavla

SRPANJ

07.07.2012. Barban, 46. Smotra narodne glazbe i plesa Puljštine
14.07.2012. Uvala Blaz, 3. Regata Barbanske rivijere
20.07.2012. Barban, Svjetsko solarno kino: "Koko i duhovi"
21.07.2012. Orihi, 14. Dan sela Orihi, 12. Old timer'sday, 12. Mototrka na prstenac i 3. Old fićo day
25.07.2012. Barban, 2. Barban Classical Music Night
28.07.2012. Barban, 11. Susret harmonikaša "ZASVIRIMO U BARBANU"

KOLOVOZ

04.08.2012. Puntera, 14. Dan sela Puntera "Oj, Punterci"
11.08.2012. Hrboki, 11. Dan sela Hrboki
11.-17.08.12. Barban, 1. Kiparska kolonija u drvu COK
17. - 19.08.2012. Barban, **37. TRKA NA PRSTENAC**

Događanja od Trke na prstenac do kraja 2012. godine

17. - 19.08.2012. Barban, 37. TRKA NA PRSTENAC

17.08. – podizanje zastave Trke na prstenac
18.08. 17. Trka za viticu
19.08. 37. Trka na prstenac

RUJAN

02.09.2012. Sutivanac, Sutivanjica
14.-16.9.2012. Barban, 4. BOS - Barbanski obrtnički sajam
15.09.2012. Barban, 7. FESS - Fešta smokve i smokvenjaka

LISTOPAD

_10.2012. Draguzeti, Izložba gljiva

STUDENI

10.11.2012. Bičići, 5. Martinja u Bičići
23.11.2012. Barban, 5. Susret kantadura "Kantajmo i svirimo za Romana"
30.11.2012. Barban, 4. Smotra maslinovih ulja Općine Barban

PROSINAC

06.12.2012. Barban, Dan Općine Barban

ABS (lijevo) i IZO (desno)

Tvornica ABS
(proizvodnja aluminijске
i PVC stolarije)

trgo metal

**PROIZVODNJA I TRGOVINA D.O.O.
SUTIVANAC**

Usluge:

- samohodne platforme
- kamionske dizalice
- autodizalice

Izrada i montaža
čeličnih
konstrukcija

Gorica 11b - 52341 Žminj
tel./fax: 052/567 209
www.trgometal.info
e-mail:
trgometal@pu.t-com.hr

gsm: 091 1567 577
fax: 052 567 577

e-mail:
dorjano.zudih@inet.hr
Orihi 38, 52207 BARBAN

• klimatizacija

• centralno grijanje

• solarno grijanje

• plinske instalacije

Obrt za iznajmljivanje i organizaciju

Pazinska cesta bb, 52341 Žminj

Tel. +385 (0)52 846 656; Fax. +385 (0)52 846 836

Mob. +385 (0)98/9834812

E - mail: appareo@inet.hr; tihana.zvanja@pu.t-com.hr

ZAJEDNIČKI BRAVARSKO - TOKARSKI OBRT

VIKTOR

SUTIVANAC

Gorica 9
52341 ŽMINJ

Izrađujemo:

vrata, prozore,
ograde i portune
kovano i obično,
hale, nadstrešnice,
pokrivanje i oblaganje
panelima i limom te
završna limarija.

vlasnici:

Denis Roce
gsm: 098 862 817
Dorijano Roce
gsm: 098 372 579
tel. / fax: 052/567 180
tel.: 052/567 095

APPAREO

LJEKARNA VALUN depo BARBAN

RADNO VRIJEME:

ponedjeljak, srijeda i petak: od 7:30 do 15 sati

utorak i četvrtak: od 13:30 do 20 sati

subota: od 8 do 12:30 sati

telefon: (052) 393 470

SEOSKI TURIZAM: DANIJELA KOLIĆ, direktorka Turističke zajednice Općine Barban o dosadašnjem tijeku turističke sezone 2012.

TURISTIČKI SMO ŠAMPION

Svake godine sve bolje i bolje. Nema uzaludno Općina Barban laskavu titulu turističkog šampiona unutrašnje Istre. Naime, upravo na području Barbanštine godišnje se u odnosu na susjedne općine u unutrašnjosti Poluotoka ostvaruje najviše turističkog prometa - dolazaka i noćenja. I to već godinama. Takav trend nastavio se i ove godine, koja bi po svim pokazateljima opet trebala biti još jedna rekordna. To će u svakom slučaju vrijediti za Barbanštinu, gdje je u prvom polugodištu, dakle prije samog početka špice sezone već bilo 40 posto više gostiju i 28 posto više noćenja. O dosadašnjim trendovima i očekivanjima porazgovarali smo s direktoricom Turističke zajednice Barbana Danijelom Kolić.

• *Kako ocjenujete dosadašnji tijek sezone na Barbanštini?*

- U prvom polugodištu nastavljen je trend rasta, koji smo imali prošle godine. Istaknula bih osobito svibanj koji je bio odličan i zabilježen je jako veliki porast broja i dolazaka i noćenja, te je u svibnju ostvareno gotovo 2.500 noćenja. Budući da je i u lipnju nastavljen rast, a imamo i dobre najave posezone, vjerujem da će ovo biti uspješna godina i da će biti zabilježen veliki porast turističkog prometa.

• *Koliko je ova bolja u odnosu na lani i zašto?*

- Za prvih šest mjeseci zabilježen je porast noćenja 28 posto i porast dolazaka 40 posto. Na području Općine Barban stalno se povećava i broj objekata za smještaj turista te se tako povećava i ukupni turistički promet. Također naš angažman na promociji Barbanštine, kao i angažman pojedinaca koji promoviraju svoje sadržaje, a na taj način

i Barbanštinu, sigurno će tijekom godina biti još uočljiviji. Nadam se da će se pojaviti i kod nas i drugi oblici turističke ponude, jer osim smještajnih kapaciteta turistima moramo ponuditi i druge sadržaje te da će to biti prepoznato, kao što je to bilo sa pokretačima Glavani parka, Istra adventure i Rancha Barba Tone. Pritom osobito mislim na ugostiteljsku ponudu.

• *Kojih ste gostiju imali najviše?*

- I ove godine su to Nijemci, sa udjelom preko 75 posto, koji se još povećao u odnosu na prošlu godinu za 10%. Na drugom mjestu su Austrijanci sa udjelom 10%, a na trećem Nizozemci 5%, isto kao i lani. Novost ove godine su gosti iz Norveške i Poljske, a značajnija brojka u ostvarenim noćenjima u zadnje dvije godine bilježi se i sa belgijskog tržišta. Od ostalih gostiju istakla bih još Švedane, Francuze, Švicarce i Slovence sa udjelima oko 1%.

• *Što gosti na Barbanštini*

posebno preferiraju?

- Ako govorimo o objektima, onda najbolje prolaze renovirane ili u istarskom stilu izgrađene vile s bazenima, apartmani dosta lošije. Traže se i dodatni sadržaji u objektima i slično. Od drugih sadržaja teško je nešto posebno izdvojiti. Ono što je bilo očito, to je da gosti koji dolaze u svibnju ili prije pokazuju veliki interes za kulturne sadržaje, povijest i slično, dok gosti koji dolaze ljeti mahom traže plaže.

• *Što ste sve novoga ove godine pripremili za svoje goste od manifestacija, događanja, brošura, kataloga, karti?*

- Ove godine uređene su dvije nove tematske staze: pješačko biciklistička staza „Putem šparuga“ (Prnjani) i pješačko konjička staza „Putem gljiva“ (Draguzeti) koje su se uredile uz angažman lokalnog stanovništva i pomoć TZ-a i Općine. Na projektu tematskih staza nastavljamo raditi i dalje. Od novosti istakla bih kiparsku koloniju u drvu COK koja će biti održana u tjednu uoči Trke na prstenac. Osim toga i ove godine imali smo Turističku trku na prstenac, ugostili Svjetsko solarno kino (projekt u sklopu 59. Pula Film festivala), a velikim koncertom klape Intrade najavljen je program Barbanskog ljeta.

• *Što očekujete od nastavka sezone?*

- Pa mislim da će i nastavak biti dobar. Možda će se ovi veliki postoci smanjiti, ali sezona će sigurno na kraju biti bolja od odlične prošlogodišnje.

• *Je li se povećao broj iznajmljivača na Barbanštini?*

- Povećao se broj iznajmljivača, sada ih ima preko 100 sa preko 700 ležajeva.

OPĆINSKI VIJEĆNICI: DRAGO KOLIĆ, 64 god., iz Želiski, umirovljenik

RAČAN MI JE BIJA UZOR

Već 12 godina 64-godišnji Drago Kolić iz Želiski održuje svoj zadatak kao općinski vijećnik SDP-a u Općini Barban. Među najstarijim je i najdugovječnjim vijećnicima, a Barbanci ga znaju i po tome što je trideset godina radio na njihovoj benzinskoj pumpi. Sada je u mirovini, ali još uvijek je aktivna - zalaže se za izgradnju Društvenog doma kod Želiski, aktivno se bavi poljoprivredom, a posebna mu je ljubav vino.

• *Dosta dugo ste već vijećnik u Općini Barban. Što vas je zainteresiralo da se aktivirate u svojoj lokalnoj sredini?*

- Kada se osnovao ogrank SDP-a u Barbanu, odlučja san se pridružiti. To je bilo prija jeno 15 lit. I prija san bija simpatizer te stranke, više nego svih drugih. Pokojni Ivica Račan mi je vajk bija uzor. I zato mi je SDP bija drag. I tako san se priklonija njima.

• *Za što ste se u svojoj sredini u tih 12 godina posebno zalagali?*

- Za puno stvari. Zadnja među njima je izgradnja Društvenog i vatrogasnega doma poli crikve Svetoga Pavla. To se dugo vrimena planiralo, ali sada smo aktivnije krenuli u izgradnju. Prvo smo napravili temelje za Društveni i vatrogasnog doma, a onda smo za Društveni dom od Općine dobili šolde za materijal, pa smo ga počeli zidati. Sada je uzidan do pod krov, a kada bude malo zahladilo, napravit ćemo krov. Gradnju Vatrogasnog doma ćemo prepustiti vatrogascima. Čekamo da nan daju materijal. Sada su teška vrimena, kriza je. Nidan nima šoldi i malo se tega dela. Ipak, mi se

nadamo nikin sponzorstvima, poput primjerice stolarije i sličnih stvari koje slijede nakon ča zgradu stavimo pod krov. Zasad smo dosta tega riješili sponzorstvima zuz ono ča je Općina dala najviše - cement nan je dala tvor-

nica iz Koromačna, želizo Metis, pijesak smo dobili iz Raklja. Sve skupa dom ima površinu 64 kvadrata. Osim društvene prostoriju unutra će biti uređene kancelarija za Mjesni odbor i dva wc-a, a u podrumu zgrade je spremište za vatrogasce i njihovu opremu. Vatrogasni dom će biti do Doma i kada bude izgrađen moći će primit četiri vatrogasna vozila. Sve skupa ova zgrada će imati 224 kvadrata. Na radne akcije nas se odazove oko deset-dvanaest ljudi. To će biti Društveni dom za Mjesni odbor Grandići. Dosad smo morali hodit

u Petehe ili Barban kada su bila nika okupljanja ili izbori.

• *Doma po tradiciji radite i vino, a i često ste sa svojim vinima na smotrama vina Barbanštine.*

- Da. Sa svojin crnin vinon san osvojia treće mesto u Barbanu na glavnoj smotri vina. To je mješavina sorti-teran, borgonja, jalovina, muškat. Više niman tako puno brajad. Nikad smo delali u fameji i do 80 tolitri vina, ali sada san ja to smanjija i učinin oko 35 tolitri. Iman tri zeta, a nanke jedan ne piye vino. Nikad san ima više črnega grozja, ali sada iman više bilega. Većinon sam delan brajde i vino. Osobno više volin starinsko vino od onega ko je napravljen po modernoj tehnologiji. Inače, bija san i član komisije za vinske smotre na Barbanštini. Ali nisu brajde jedino čime se doma bavin. Iman i 10-15 ovac i delamo svoj sir, imamo svo povrće, šenicu, tri prasca, trideset kokoš... Mučiš se pomalo. Za krave steši više niman vrimena. To smo nikad imali u fameji.

• *Cijeli ste radni vijek praktički radili u Barbanu na benzinskoj pumpi. Što pamtite iz tog vremena, posebno s početaka rada te benzinske postaje?*

- Prije san počela delat u Uljaniku, a pokle san se zaposlja na benzinskoj pumpi u Barbanu, kadi san dela cili radni vijek. U to isto vreme kada se doprla benzinska, doprla se i butiga od Puljanke u Barbanu i banka. Moj je barba Bepo Kolić onda bija predsjednik Općine Pula i puno se zalaga za Barban. Ova pumpa ni tribala biti ode. Ona je tribala biti u Prodolu, ali on se zalaga za Barban. I tako je pumpa otvorena 1978. Za zaposlit se na njoj bilo je pristiglo 70 zahtjeva. Doša je bija Marijan Radolović iz Marčane kako poslovoda i ja. Na stanici se dosta ljudi gambjalo, ali ja san vajk usta. Dela san tu dok nis poša u penziju

prija par lit. Bilo je lipo ode delat, ali pod kraj je počelo bit jako teško jer su počele pljačke, pa san i ja svidocija jenoj zbog ke san finija na bolovanju. Pokle tega san bija poša u penziju.

Barbanski rančin nije više samo za gledanje u muzeju, sada ga možete i kupiti

BARBANSKA NAUŠNICA POSTALA ORGINALNI ISTARSKI SUVENIR

Opće je poznato da je još pedesetih godina prošlog stoljeća arheološkim iskapanjima na Gočanu pronađeno dosta arheoloških artefakata, među kojima je bilo i nakita. Tada je pronađena takozvana Barbanska naušnica, koja datira iz 11. stoljeća. Po uzoru na Buzet, Općina Barban i njezina Turistička zajednica odlučili su ove godine iskoristiti svoju kulturnu baštinu, te po uzoru na taj pronađeni arheološki predmet, koji se danas čuva u Arheološkom muzeju Istre u Puli, izraditi suvenir. Inače, ovaj je nalaz zaštićen upisom u Registar kulturnih dobara Republike Hrvatske.

Barbanski rančin izradila je poznata zlatarnica Claudia Zlato iz Savičente koja je poznata po izradi sličnih replika poput Buzetske ili Žminjske naušnice, zatim izradi replika vodnjanskog starog nakita, ali i nakita u obliku glagoljičkih slova. Nakit i originalni suvenir predstavljen je prvi put početkom lipnja na literarnom skupu barbanskih pjesnika "Beside u jatu" u Barbanu. Također, naušnica je u srpnju predstavljena i u Arheološkom muzeju Istre u sklopu nove Vitrine mjeseca. Vitrina mjeseca projekt je Arheološkog muzeja Istre u sklopu kojeg je predviđeno da se u jednoj vitrini, uz pano i depljan prezentiraju i istaknu novi nalazi s arheoloških istraživanja, nalazi iz depoa koji nisu dio stalnog postava te da se obilježe određene obiljetnice odnosno poprate određena događanja.

Inače, Barbanska naušnica nađena je na području Barbanštine. U literaturi se spominje lokalitet Gradina kod Barbana, pa se pretpostavlja da je pronađena u iskopinama Gočana, vjerojatno kod grobljanske crkve sv. Križa koja je srušena 1843. godine. Nalaz naušnice ukazuje na postojanje starohrvatske nekropole, a pripadala je nošnji slavenskog seljačkog stanovništva, a datira u vrijeme od sredine 11. stoljeća kada Istra pripada Svetomu Rimskom Carstvu, do početka 14. stoljeća kada Istra postaje dio Mletačke Republike.

Ovaj se nakit može smjestiti u vrijeme nakon preobrazbe Gočanske županije, posebno u rano vrijeme

Barbanski rančin, autohtoni suvenir, replika naušnice iz 11. stoljeća.

**BARBANSKI
RANČIN**

Nositelji projekta: Općina Barban, Arheološki muzej Istre-Pula,
Turistička zajednica Općine Barban, Z.T.O. Claudia zlato

Izrada replike: CLAUDIA ZLATO, Svetvinčenat-Žminj
www.claudiazlato.hr

izdvojene samouprave Barbanske županije, doba Istarske markgrofovije i vladavine njemačkih feudalaca u XI. st. Realna je datacija i nešto kasnije, u vrijeme Pazinske knežije i nastajanja latinsko-njemačko-hrvatskog Istarskog razvoda (zbirka spisa o razgraničenju komuna, ali i posjeda akvilejskog patrijarha, goričkog grofa i Venecije) te u vrijeme snažnog prisiska pulskih plemića Castropola na barbanski kaštel. U slučaju da je ova naušnica stvarno nalaz iz groba, manje je vjerojatna datacija u doba vladavine Habsburgovaca nakon 1375. godine.

Naušnica je u originalu izrađena u srebru sa pozlatom, čije su tri jagode izrađene tehnikom lijevanja. Tri su međusobno spojena obručića s kuglicama na spojevima. Ovaj tip naušnica ide u red najznačajnijih primjeraka Istarskog srednjovjekovnog nakita, te pokazuju visok umjetnički nivo domaćih majstora. Naušnice tog tipa su omiljeni nakit u Starohrvatskom kulturnom krugu, te je izuzetan i rijedak nalaz. Stilski se oslanja na stariji nakit iz starohrvatskog groblja u Žminju (IX. - XI. st.), kao nasljeđe zlatarskih i filigranskih zanatskih vrijednosti. Srodne su one starije, s tri mala zadebljana koljena, pronađene na gro-

blju crkve sv. Petra kod Dvigrada, a izravniji dizajnerski predčasnici su rane trojagodne naušnice sa starohrvatskog groblja Stranče kod Vinodola u liburnskom prostoru.

Naušnica s tri jednakе šuplje jagode najzastupljeniji je arheološki nakitni nalaz iz starohrvatskih groblja III. faze srednjovjekovnog nakita u Dalmaciji. Također se naziva i "kijevskim tipom". Sve su kićene varijante u Dalmaciji datirane numizmatički u dulje razdoblje od XII. do XV. st., a najveći broj u XIV st. Trojagodne naušnice "kijevskog tipa" izrađivane su tijekom više stoljeća, od srebra, pozlaćena srebra i zlata, ukrašavane filigranom... te su se srođevremeno ustalile kao dominantni nakit u Dalmaciji. U jednostavnim ili kićenim oblicima, postale su dio običaja i mode kao višestoljetni, neizostavni i nasljedni ures ženske nošnje.

Inače, ovaj se nakit sada može i kupiti, a ne samo gledati u muzeju, i to na prodajnim mjestima „Claudia zlato“ u Puli, Žminju i Svetvinčentu, u suvenircama Arheološkog muzeja u Puli i Etnografskog muzeja u Pazinu, Nacionalnom parku Brijuni, TZ Općine Barban i u drugim specijaliziranim suvenircama.

46. SMOTRA NARODNE GLAZBE I PLESA PULJŠTINE - Okrugli stol na temu: Načini rada s mladima i prenošenje kulturnog i tradicijskog nasljeđa

O NAMA NAJLJEPŠU PRIČU PRIČA NAŠE KULTURNO NASLJEĐE

Piše: Marko PEKICA

U vijećnici Općine Barban 7. srpnja ove godine održan je okrugli stol na temu: Načini rada s mladima i prenošenje kulturnog i tradicijskog nasljeđa. Povod ovom događaju bila je 46. Smotra glazbe i plesa Puljštine kojoj je Općina Barban bila domaćin osamnaesti put zaredom. Pozivu na sudjelovanje odazvali su se predstavnici čak 22 KUD-a. Domaćin skupa bio je agilni i svestrani načelnik općine Barban, gospodin Denis Kontošić, koji je i otvorio ovaj interesantan i vrlo koristan skup kulturnih djelatnika, velikih entuzijasta, čuvara i zaljubljenika u našu doto.

Počašćen odgovornom ulogom voditelja ovog okruglog stola, nisam mogao susagnuti moj iskreni emocionalni doživljaj mog ponovnog susreta s rodnim krajem, njegovom poviješću, bogatom kulturnom baštinom i tradicijskim nasljeđem. Priznajem da su me svi sudionici svojim diskusijama, od uvodničara Denisa Kontošića do završnih govornika Nives i Josipa Trošta, jednostavno oduševili svojom iskazanom ljubavlju prema našem tradicijskom nasljeđu. Svaki od sudionika u opuštenoj, dinamičnoj i neformalnoj komunikaciji, želio je nagniti kako ljudi u dragoj nam Istri žive za naše kulturno i tradicijsko nasljeđe. Meni kao čovjeku koji već punih 50 godina ne živi u Istri, bilo je posebno lijepo slušati i doživjeti njihovu brigu za očuvanje naših korijena i naglašenu želju da to naše kulturno bogatstvo nastavimo prenositi na mlađe naraštaje.

Slavko Zlatić i Renato Pernić lučonoše našeg tradicijskog nasljeđa

Sudionici okruglog stola u svojim izlaganjima nisu zaboravili uputiti zahvalnost dvojici pedagoških velikana i etnomuzikologa, Slavku Zlatiću i Renatu Perniću, koji su svojim znanstvenim i autorskim radom dali značajan doprinos njegovanju i očuvanje naše izvorne glazbe. Davanjem poticaja organizaciji čitavog niza značajnih manifestacija na kojima smo mogli izraziti sebe i ljubav prema svemu što je naše,

nije bio ništa manje značajan.

Entuzijazmom i ljubavlju protiv društvene nebrige i zapostavljanja od strane medija

koji su u život u našoj multietničkoj i multikulturalnoj regiji uveličajući dvojezičnost kao našu obvezu.

Slušajući izlaganje i poruke svih sudionika barbanskog susreta, s izrazitim ponosom čitateljima Barbanskog

U toku gotovo dvosatnog druženja predstavnici KUD-ova nisu mogli a da se u svojim izlaganjima kritički ne osvrnu i na mačehinski odnos društvenih institucija prema njihovom entuzijastičkom radu i velikim odricanjima u želji da sačuvaju naše autohtono istarsko stvaralaštvo.

Sudionici ovoga skupa nisu bili ništa manje kritički nabrijani ni prema mas medijima, koji gotovo mnogo više pozornosti i medijskog prostora poklanjaju aktivnostima nacionalnih manjina koje žive na istarskom poluotoku, nego nama i našem radu - bili su jednoglasni svi sudionici barbanskog susreta.

Bilingvizam

Bilo je tu još riječi i o dvije Radinove Istre – zapadnoj i istočnoj, kao i o bilingvizmu kojim Radinov (sviđa mi se ovo talijansko prezime) predizborni slogan: Orgoglio di essere Italiani, najbolje iščitava težnju onih

glasnika mogu poručiti da se ne moramo bojati za budućnost našega istrijanskoga identiteta izgrađenog i njegovano kroz stoljeća. Sve dotle dok god brigu o očuvanju njegovih jedinstvenih vrijednosti budu brinuli ljudi poput ovih koje sam upoznao u Barbanu i koji vode KUD-ove Istre, mi se nemamo čega bojati. Kada bi im u tome mnogo više pomagala i šira društvena zajednica, gdje bi bio kraj njihovoj i našoj sreći.

I zato sam, bez obzira na "poneke" smetnje na vezama, čvrsto uvjeren da će naša dota, naš miraz zahvaljujući upravo tim dragim ljudima koji vode KUD-ove, ali i (u tome smo se svi složili) zahvaljujući obiteljskom odgoju te našoj samosvijesti, vječno živjeti u našim istrijanskim srcima i da se neće nikada zatrati. Jer, kako bi to Denis Kontošić rekao: Prez korenja (i ljubavi) ni življena, ni spasenja ni drivu, ni čoviku, ni cilen svitu.

Po čemu u svijetu želimo biti pre-

poznatljivi?

Znati njegovati svoj identitet, svoj brand, svoju reputaciju ili ugled vrlo je sofisticirana djelatnost i ona nikada ne ovisi samo o pojedincima entuzijastima. Voljeti, njegovati i čuvati naše narodno blago obveza je svih nas ki živimo pod Učkom. Svima nama mora biti sveta obveza naš rodni kraj i njegove posebnosti svijetu uvi-jek prezentirati na privlačan i maštovit način. U realizaciji naše ideje moramo se služiti ljubavlju, iskrenošću, humanošću te posebno naglašenoj vezi s našim kulturnim i tradicijskim nasljeđem. Ne zaboravimo, čuvajući i poštivajući tradiciju mi ulažemo zna-tan doprinos u našu sretniju i bogatiju budućnost. Ne dozvolimo da nas trka za novcima i materijalnim vrijednos-tima udalji jedne od drugih. Vratimo se pravim ljudskim vrijednostima i počnimo ponovno živjeti zajedno sa svim našim problemima i obveza-

ma. Vratimo našim ljudima optimi-zam i vjeru u ljepšu budućnost naše Istre i Lijepe naše. Neka naša povijest budućim generacijama bude pravi svjedok vremena, svjetlost istine, život pamćenja i učiteljica života, kako su već davno to rekli stari Latini.

Posebno važnu ulogu u ost-varivanju naših ciljeva moraju odi-grati mladi i obrazovani ljudi koji više ne bi smjeli biti opterećeni atavizmi-ma crno-crvene povijesti i svakoja-kim revanšizmima, nego bi trebali bi-ti okrenuti ljepšoj budućnosti Istre i cijele Hrvatske. Umjesto retrovizora dajmo im dalekozor, kako bi lakše sti-gli do Istre i Hrvatske kakve sanjamo. Svi mi, pak, moramo znati: - od kuda smo i čigovi smo; što smo i po čemu se razlikujemo od drugih; kakvi želimo biti i po čemu u svijetu želimo biti pre-poznatljivi.

Budemo li se tako ponašali, bit će to najbolji način očuvanja našeg

Evandjela. Svi mi, ama baš svi, mora-mo biti svjesni koliko je važno volje-ti svoj rodni kraj i sve ono što ga određuje. Jedinstvo kulture komuni-ciranja i ugađenog ponašanja jedne su od najvažnijih komponenti nečijeg identiteta. One u miksu s brojnim dru-gim komponentama kreiraju eksternu percep-ciju našega branda. Ispričajmo našim porukama ljudima u Hrvatskoj i u svijetu što smo, što volimo, čime se ponosimo, što i kako radimo i koliko volimo sve ljudi svijeta. Recimo im: Dobrodošli u Istru, dobrodošli doma, jer Istra je mili dom za sve ljudi svijete. Učinimo sve da i Istra postane pre-poznatljiva kulturna ikona, jer se ljudi rado identificiraju s kulturnim ikonama i snažno se vežu uz njih, smatrajući ih dostoјnjim divljenja i poštovanja. Istra zahvaljujući upravo temi barbanskog okruglog stola «Kulturna i tradicijska nasljeđa» to divljenje i to poštovanje, s pravom zaslužuje.

Obitelji u KUD-u Barban: JOSIP, NIVES, TEDI I TINA TROŠT, obitelj iz Prhati

UROĐENA LJUBAV PREMA FOLKLORU

Kulturno umjetničko društvo Barban svoje temelje gradi na entuzijastima prema istarskoj tradiciji, i to od 1976. godine. Svakako je jedna o najvećih zanimljivosti da su upravo čuvatelji te tradicije neko-liko obitelji na Barbanštini koje žive tu istu tradiciju i prenose je s koljena na koljeno. Njihovi članovi, od najmlađih, pa sve do „veterana“, članovi su KUD-a Barban. Tako funkcioniраju primjerice obitelji Maurić, Broskvar, ali i Trošt iz Prhati. Kako nam kažu Nives, Josip, Tina i Tedi Trošt, koji su svi odreda aktivni članovi KUD-a, i što je najzanimljivije u raznim sekcijama, mozaik KUD-a se slaže od familijarnih grupa, a mlađe generacije se odgajaju u tom duhu.

Nives (55 godina) je poznata kao vrsna recitatorica i voditeljica te danas vodi Recitatorsku sekciju koju čini šest članova. Njezin suprug Josip (55 godina) jedan je od šestero kantadura u društvu, aktivan od samih početaka, a bio je i predsjednik društva te je aktivan u svim nivoima organizacije, kć Tina (26) vodi Plesnu sekciju koju zajedno s podmlatkom čini 50 članova, dok je sin Tedi (30) poznati roženičar. Inače, u društvu je

aktivno pet starijih svirača, a ptero ih je u podmlatku.

- *Tko je bio prvi član KUD-a Barban iz vaše obitelji i kako je zapravo počela čitava ta povezanost s društvom?*

NIVES: Ja sam bila prva koja se uključila u KUD i to na njegovim počecima. KUD je tada bija u osnivanju i već se tada delalo na temu da u sklopu KUD-a djeluje i Recitatorska sekcija. Vodila ju je Emil Perčić. Ja sam tada imala svega 18 let i on je doša poli nas doma i pita me je da li bimo ja i još nika divočke pošle govorit i re-citirat po domaću. U to vreme je bilo sramota govorit po domaću. Prije ka-da biš doša u butigu i ništo pita po domaću su te gledali i si pensali - "š, ovi seljak je doša u školu u Pulu". Zato se radujen da se to gambjalo, jer nikako ne želin da se zatare naša domaća besida i sve naše izvorno, domaće, tradicijsko. Pokle se u KUD uključila moj muž.

JOSIP: Ne moren reć da me je supruga povukla u KUD. To ni bi-ja presudni momenat. Naime, 1976. poša san na studije u Riku i kako nisan zna ča me sve tamo čeka, nisan mogu biti aktivan. Vrlo brzo san vidija da ja to moren paralelno voditi i već san se

1977. uključija u KUD.

Otkud ljubav prema folkloru?

JOSIP: Ja san kanta z mojin po-kojnин didon ki ima snimke u fonoteci Radio Pule. U mojoj je fameji domaća kanta živila puno prije nego smo mi počeli kantevat u KUD-u. Moji otac i mat nisu nastupali vani, ali su kanta-li skupa doma. Kantevalo se svaderi - i u brajdah, i na njivi i doma kada su bile fešte. To je ništo ča se živilo u našoj fameji. I u široj fameji je bilo tako. Primjerice Romano Broskvar, ki je moj tetac, je bija vrsni kantadur, i na-kanon njigove smrti imamo Memorijal posvećen njemu. On je bija glavni motivator ki me je nagovara da se uključin u KUD, jer me je čuja kako kantan. Osnutkom KUD-a, najprije smo se uključili u ples, Nives u recitaciјu, a onda je krenula kanta i to dura do danas.

NIVES: U mojen selu Želiski ni se kantalo kako u selu moga muža. Ali moj pokojni did je strašno volija roženicu i sjećan se kada je barba Sip Konto doša iz Majčići poli njega pa bi svirili do ponoći i jene ure. Niki bi re-ka - „ Gle, oni tamo tule“. Ja to nisan nikad mislila. Mene je to radovalo. Znala san da je to naše domaće i da je to ništo ča moramo čuvat i volit.

Tedi, Tina, Josip i Nives Trošć

Valjda je to urođeno u meni. Ili to voliš ili ne voliš. Vajk rečen svima da me posebno žalostilo kada su naši ljudi u selu jedva čekali nedelju da na radiju čuju Jurinu i Franinu kako govorе po domaću. A sada svi govore po domaću.

• Kako ste uspjeli tako dugo zadržati takav entuzijazam?

JOSIP: Na početku je to bilo jedno druženje i atraktivnost, uz ča se veže kumpanija i putovanja. Ako je dobra kumpanija, onda to veže neovisno o tome čime se baviš. A onda dođu zrelje godine kada jednostavno to živiš i onda ti je stalo da to ne fini s tobom, nego da daš doprinos koliko moreš da to gre dalje. KUD je samo tu doša kao organizacija koja nas je skupila i dala jednu snagu, jer puno ljudi živi tu tradiciju.

• Kako ste uspjeli tu ljubav prema folkloru prenijeti na djecu?

JOSIP: Kako ča ja nisan bija imun na to od svojega dida, oca i matere, tako su i naša dica živila u ten duhu.

NIVES: Nismo toliko utjecali na našu dicu. Izgleda da je to prešlo s koljena na koljeno.

• Koliko vama mlađima znači folklor u životu i koliko ste aktivni u KUD-u?

TINA: Mislin da san se s tin rođila. U nedelju bimo slušali program z domaćima kantami i svirkon na radiju, a i kada san bila mala stalno smo gledali kako mama i tata nastupaju. To je jednostavno tako krenulo i tako se rodila ljubav. Jedva san čekala da iman 13 let da se napokon mo-

ren uključit u KUD i počnen nastupat. Osim ča je tu bila prisutna ljubav prema folkloru, moram priznati da je jedan od presudnijih razloga, baren u početku, bija hodit u petke u Barban, jer je to bila jedina izlika za nagovoriti roditelje da ustanemo malo duževani. Ali kako smo kretali dalje, to se pretvaralo u ništo drugo. Više nisu bili bitni samo ti petki, bilo je bitno bit tam, ništo naučit, uvježbat i radovat se nastupu. I onda smo došli do tega da ako ne nastupamo, budemo nervoži, čak i ljubomorni. Da nisan bila u KUD-u, sigurno ne bih doživila sve ča san doživila - od neformalnih druženja, gostovanja na feštama, roštiljada do izleta ča jako utječe na entuzijazam članova. To je vjerojatno jedan od bitnijih razloga zašto ljudi dugo ostaju u društvu.

Uz to nakon 13 let dopala me je čast da vodim folklornu sekciju plesača nakon Vlade Kožljana i Deana Maurića. Moram priznati da je teško gambjati ta dva jaša. To delan već leto i pol. Vodim prvu grupu i pomladak. Kada sam pošla na faks na Riku, rekla san tati da bih se volila malo više angažirati u KUD-u. On mi je rekla da gren pomalo, da niš ne forsiran. I onda san finila faks i to je tako krenulo. Počela sam dosta tega delat samovoljno i onda mi je predsjednik društva Dean Maurić ponudija mesto voditelja plesača. Na početku nisam znala ča me čeka. Malo mi je bilo čudno voditi stariju grupu koju čine moji prijatelji. Ali niki mora biti prvi. Bitno mi je da se sve dogovaramo. Kada san počela voditi podmladak, to je bilo jako teško, jer nidan ni zna ča he čeka i vjerojatno su svi jedva čekali

da dođu u Barban u petak. Međutim, ja san to prije njih pasala i znala ča to znači doj u petak u Barban, pa sam njin pokušala razviti ljubav prema folkloru. Ali ne moreš ti nikoga naučiti da to zavoli, samo mu moreš prenijeti način na kega ti to doživljavaš. Kada su osjetili moju ljubav prema temu, sigurno je to utjecalo na njih. I sada je došlo do tega da imamo 32 člana u podmlatku i da postoji jako veliki interes. Vajk njin govorin da je to njihova kulturna baština, način na koji su živili njihovi stariji, babe, didi, mama i tata. Ako to žele znati, na njima je. Puno mi je pomoglo i to ča san po struci pedagog.

TEDI: Uz pomoć KUD-a san jako puno tega vidija i da ni bilo tega ja ne bih vidija ni Slavoniju, ni Dalmaciju, a ni mista van Hrvatske. Pošlo bi se pet dan na put, puno se nastupalo, spotilo se, ali se radi druženja to isplatilo. U mojoj fameji nidan ni svirija. Ja san na početku prvenstveno bija zainteresiran za harmoniku, ali onda mi se javila ljubav prema roženici. Jednostavno želja mi je bila naučit taj instrumenti i da buden u toj kumaniji. Sve ča greš stariji shvačaš da predstavljaš ništo svoje i svoju grudu. Kada rečeš roženica, jednostavno znaš s kuda si. Svirin od petega razreda osnovne škole, a u isto vreme san počea i plesat, a aktivno nastupan od 16. leta. KUD djeluje radi ekipe i radi entuzijazma svih nas i jer je ekipa zainteresirana da to dela. To znači da se svaki put kada su nastupi, zaboravlja na more po litu, na izlaske, na dečke i cure. Popodne i večer pokloniš KUD-u.

• Kako vidite budućnost KUD-a na Barbanštini?

NIVES: Podržavat će KUD dokle god san živa, zato ča smatran da to na Barbanštini mora opstat. Trudit će se koliko god mi zdravlje bude dozvoljavalo.

TINA: U KUD-u Barban, kao u svakemu drugemu društvu, je bilo uspona i padova. Nekad su se znala zaprit neka vrata, ali onda bi se odprati neka barkun. Zato KUD-u prognoziram svjetlu budućnost. A ja svakako namjeravam biti aktivna do daljnjega.

Zaključnom stavu ženskog dijela obitelji, pridružio se muški dio, otac Josip sa sinom Tedijem. A dok je takvih obitelji na Barbanštini, KUD Barban ne mora brinuti za svoju budućnost.

DEVEDESETGODIŠNJACI: MIRKO ŠPADA, 90 god. (rođ.1922.g.), iz Kvarantije

PASA SAN VIŠE PUTI KROZ UŠI OD IGLE

Početkom ove godine Mirko Špada iz Kvarantije proslavio je 90. rođendan. Iako su ga godine prikovale uz krevet, Mirko nije izgubio želju za društvom i razgovorom. Za našeg posjeta njegovom domu prisjetio se nekih događaja koji su obilježili njegov život, a razgovor nije imao kraja. Jer Mirko se bez obzira na težak život rado sjeti svih dogodovština, posebice iz Drugog svjetskog rata kada je završio čak u Tunisu i Alžiru, jedva preživio strahote ratovanja, da bi u poslijeratno vrijeme bio aktivan na gradnji pruge Lupoglavlje –Štalije, danas zapuštenog i neiskorištenog prometnog pravca Istre.

• *Kakvo vam je bilo djetinjstvo?*

-Ima san tri brata, a ja sam bija najmlađi od njih. Bija sam njin polubrat, jer se moja mat ulovila z diveron i tako sam ja doša na svit. Najmlađi od njih tri je poša u Argentinu kada sam imala pet-šest lit i nikad se više ni torna. Dva druga brata, ka su ustala doma, su onemu ča je poša u Ameriku platili put, pa su si zadržali parat. Međutim, kako sam ja doša na zemlju, stvar se promenula. Moj pokojni stari, tako sam zva oca, jer se nikad ni zakonija z materom, je od svega tega zemljista u Kvarantiji ima polovicu, a ta druga dva brata drugu polovicu. Tako da sam ja naslijedila cijelu polovicu, više od brati. Brati su od mene bili dosta stariji – oko 20 let. Jedan se zva Ivo, drugi Josip, a ovaj ča je poša u Ameriku Tone. Kada sam naredila, poša sam u talijansku vojsku, a brati su ustali doma.

• *Čega se sjećate iz doba talijanske vojske? Gdje ste sve služili?*

-U vojski sam bija na Siciliji. Poša sam 1942. u šestom mjesecu i tu sam bija do 21. ţetvenjaka 1943. Onda su nas zarobili Amerikanci. Bija sam u avijaciji, a z Barbanštine nas je tamo bilo 12. Danas od tih ljudi nidan više ni živ osim mene. A svega smo pasali. Jedva sam usta živ za vrime rata. Pasa sam kroz uši od igle, bi se reklo. Tada je na Siciliji ustalo zarobljeno 21 miljar ljudi. Svi smo bili na jenot maloj particeli i tu je bilo svega. Mi iz avijacije smo bi-

li čisti. Nismo imali nikakovih šenci, ali drugi su. Tamo sam se he napunija, jer smo ležali jedan do drugega i pokle sam se ubolija od tega. Tako smo stali četiri-pet dan i onda su nas transportirali ča.

• *Kamo su vas transportirali?*

-Transportirali su nas u porat i onda smo pošli kako zarobljenici u Tunis. Tamo smo bili malo, i to u gradu Bizerte. Tu sam se jako ubolija od šenci i finija sam u bolnicu. Kada sam se uzdravila, nikad više nanke jedan šenac

ni bija na meni. Pokle tega smo pošli u Alžir. Stalno su nas razmištali, jer nisu kamo imali z ljudi. Bili smo u jenom velikom logoru u gradu Konstantin. Domišljani su da su tamo bile samo žene i jako dobra hrana. Njihov kruh je bija ništo najbolje ča sam prova u životu. Bija je bija kako snig. Vrimena su se mijenjala pa smo nakon Alžira finili na brod za Napoli u Italiji kada smo mi iz Jugoslavije bili odvojeni od drugih. A od tuda smo pošli u Bari. I tu se formirala partizanska jedinica.

• *Kako ste se vratili u Hrvatsku?*

-Z Barija smo šli na Vis i na Visu su nas na Komiži odredili ki će kamo pojti. Niki su ustali, a mene su dali u 19. Diviziju dalmatinsku. To je bila partizanska pješadija. Iz vojske sam jopet

poša u vojsku. To je bilo 1944. leta. S partizani sam bija od Gorskega kotara pa do Zadra, Knina... Pasa sam više puti kroz uši od igle. A one su jako male. Domišljani su da smo jedanput hodili u koloni i da je doletija od nikud niki metak ki je pogodija cijev moje puške na remenu. To je ratovanje duralo do 1945. U to sa vrime dva puta bija z tenkon u Trstu.

• *Zašto ste bili kod Trsta s tenkom?*

-Prekomandovali su me iz 19. Divizije u 1. Tenkovsku brigadu. U toj smo tenkovskoj jedinici hodili na front ki je bija u Riki. Ali ti put nismo se tu frmali, nego smo priko Slovenije pošli za Trst kadi smo pošli tuč na bandu. Brzo su nam s tenki došli pomoć Englezi. Tukli smo na Tribuna kadi je bila ta banda ka se ni stila predat. Pucali su na nas. Ali morali smo prekinut borbu jer su nam dojavili da su ovi iz Rike s lakin oružjen krenuli prema Austriji. Brzo smo z tenkovi krenuli prema Ilirskoj Bistrici da he frmamo. Iako sam bija blizu doma, nisan poša jer je najprije to tribalo rišit. Puno se smrti i patnje vidilo u to vrime. Bolje se ni ne domislit. U Ilirskoj Bistrici Nemci su imali neki ruski tenk i držali su front. Imali su bolji tenk nego mi. Dok bi oni hitili pet granat, mi bimo uspjeli samo jenu. Ali prvu ča smo hitili, bila je jušta jer smo njin razbili tenk. I tako je front razbijen. Čim smo to regulali, tornali smo se nazad u Trst da i tamo finimo delo. I mi i Englezi smo hitali na njih dok he nismo zarobili. Onda smo jopet pošli za Ilirsku Bistricu.

• *Niste li poslije te borbe konačno otišli svom domu?*

-Nisan još. Pokle Trsta smo pošli na Grobničko polje kadi su Nemci opet tukli. Tu sam spasija jenega ranjenega čovika kadi sam skoro zgubila glavu. Hitija sam se vanka s tenka da bih ga spasila, a tenk je mora poj ča jer su Nemci tukli na njih. A ja i ti ranjenik smo ustali tamo. Domišljani su da smo bili zagrjeni sa zemljom od granat. Pokle po ure tenk se torna po nas. Spasija sam čovika i sebe. Ta smo put na Grobniku prekinuli borbu. To je bilo

1945., par miseci prije kraja rata. Pokle san prekomadovan po Sloveniji pa san se javija na raport poli komandanta armije u Ljubljani. Povida san mu ča san sve pasa i pita san ga ako bi mi da dopust da gren doma. Ali san njin reka da me vajk moru zvat nazad ko je potriba. Otpustili su me i poša san doma. Nisu me pokle više zvali.

• Kako su vas dočekali doma?

-Doma me ni bilo tri leta, a moli nisu znali da san živ. Doma san ima ženu Lucu i šcer. Šći mi je imala lito dan kada san poša ča. Kada san doša, žena je pekla kruh u Frkeči. Kada je čula da san se torna, sve je puštila. Tekla je doma. Doma su me dočekali i otac i mat, ali ne i brati. Bijata ura da san poša u talijansku vojsku, ko ne

bin i ja finija kako i oni. Njih su pokušili fašisti i streljali su he kadi je danas spomenik poli Frkeči. Oslobođenje san dočeka doma.

• S čime ste se bavili poslije rata?

-Sudjelova san u poslijeratnim akcijama. Bija san svudari kadi je rabilo. Bija san povjerenik rada u Puli. Prvo san dela u kancelariji, a pokle na terenu u mobilizaciji ljudi za na delo u rudnik Raša. Kada je to finilo, uzeli su me u rudnik kadi san dela tri mjeseca kako rudar. Pokle me rukovodstvo rudnika dva mjeseca poslalo u Riku u partijsku školu. Pokle te škole san poša delat kako kantunjer, a onda se počela delat pruga Lupoglavlje-Štalije. Na prugi je delala omladina, par stotin nas.

Ja san tamo bila zamjenik komandanta. Bili smo smješteni u Kožljaku, kadi smo napravili kuhinju za nas i radnike. Tamo smo imali i baraku za spat, jer se doma ni hodilo. I tako jeno dva-tri mjeseca. Pokle su me u Barbanu stavili za predsjednika zadruge, ali to mi se ni sviđalo jer su tu delali uz mene samo jedan prodavač i blagajnik. Bija san šef dvama ljudima i reka san da to neću delat. I tako san to puštija i počeja san nabavljat robu za sve barbanske butige. Ima san kamjoncin od dvi tone, vodija san svu ambalažu, fakturira... Onda je na Barbanštini bilo nekoliko prodavaon prehrane - u Barbanu, Šajini, na Prnjani, u Hrboki, Hreljići. I to san dela do penzije.

DRUGA ZBIRKA PJESAMA „BESIDE U JATU“

Barbanski su pjesnici svih uzrasta svake godine sve produktivniji. Dokazuje to druga zbirka pjesama pod nazivom „Beside u jatu“, koja je objavljena ovog proljeća, uoči istoimenog pjesničkog susreta čiji je cilj sačuvati domaću besidu i predstaviti stvaralaštvo na lokalnom dijalektu. Ovaj susret organizira se također drugi put, a za to su zasluzni Općina Barban, KUD Barban te tamošnja Turistička zajednica.

Nakladnik ove zbirke opet je Općina Barban, a glavni urednik načelnik prof. Denis Kontošić, koji pripada krugu dijalektalnih istarskih pjesnika, koji je do sada tiskao 3 vlastite pjesničke zbirke, stihovi su mu objavljeni u oko 25 zajedničkih zbirki i uredio je desetak zbirki drugih pjesnika. Zbirka je tiskana u tiskari Grafika u Režancima u 500 primjeraka, a uz Kontošića uredništvo su činile i Nives Trošt, u ime KUD-a Barban, te Danijela Kolić, u ime TZ Barban. Omot zbirke krase ilustracije učenika Osnovne škole Jure Filipovića iz Barbana. Za rad na naslovnoj strani zasluzna je učenica osmog razreda Leona Franjul, a zadnje Katarina Kvaranta iz šestog razreda.

U odnosu na lanjsku godinu, kada se u prvoj zbirci barbanskih pjesnika objavilo 19 pjesama 18 autora, ove godine ih je više - predstavljeno je 26 pjesnika s 45 pjesama. Dostavljeno je njih 70, a za uži je izbor bio zadužen Kontošić. Uvršteni su svi autori koji su pjesme poslali s jednom do tri pjesme. U zbirci su zastupljeni pjesnici svih uzrasta, od osnovne škole pa sve do 73. godine, koliko ima najstariji pjesnik. Šest je pjesnika zastupljeno u dobi osnovne škole, osam njih u dobi do 30 godina, 11 u dobi od 30 do 60 godina, a sedam njih preko 60 godina. Najmlađi pjesnik ima 8 godina, a najstariji 73. Više je ženskih autora - njih 19. Svi su pjesnici u zbirci navedeni abecednim redom. Inače, teme su u zbirci raznolike. Piše se o majci, ocu, baki, roditeljima, prijateljima, rodnom selu, mjestu i kraju, narodnim običajima, o prirodi, životu i nezaobilaznoj temi-ljubavi.

Ljubitelji pisane barbanske beside tako su došli na

svoje - pjesnici za objavu pjesama, a čitatelji za uživanje u čitanju. I jedni i drugi već se raduju 3. susretu i pjesničkoj zbirci „Beside u jatu“ 2013. godine.

BESIDE U JATU

2. susret barbanskih pjesnika

PREDŠKOLSKA USTANOVA BARBAN: Međuopćinski 10. Olimpijski festival dječjih vrtića i Olimpijski festival dječjih vrtića Istarske županije

VELIKI USPJEH „TRATINČICA“

Na međuopćinskom Olimpijskom festivalu dječjih vrtića održanom početkom svibnja u Vodnjalu nastupilo je 40 djece vrtića „Tratinčice“ iz Barbana. Djeca su se ogledala u malom nogometu dječaci i djevojčice, trčanju na 50m, skoku u dalj, bacanju loptice i štafeti 4 x 25m. Osim Predškolske ustanove Barban sudjelovala su djeca iz vrtića Marčane, Savićente, Vodnjana, Galižane i Peroja. Barbanska su djeca, pod vodstvom odgajateljica Slemile Mošnja i Irene Pliško, bila vrlo uspješna i osvojila su zavidan broj medalja, a to su: FILIP RADOLA, zlato – u trčanju na 50m; ZARA UČKAR, srebro – u trčanju na 50m; LEONARDO MANZIN, zlato – u bacanju loptice u dalj; KARLA PAVLIĆ, zlato – u bacanju loptice u dalj; MATEA PAUS, srebro – u skoku u dalj; ROBERT KRZNARIĆ, srebro – u skoku u dalj; DAVID VLAH, bronca – u skoku u dalj.

Dječačaci i djevojčice su osvojili u malom nogometu srebrnu medalju pod trenerskim vodstvom odgajateljica Andree Šegota i Ilone Kožljana.

Sveukupnom pobjedom na međuopćinskom natjecanju izborili su nastup u završnici Olimpijskog festivala dječjih vrtića Istarske županije koja se održala 25. svibnja na stadionu „Valbruna“ u Rovinju. Pod motom „I ja ću biti olimpijac“ natjecalo se više od 320 mališana vrtića iz Buja, Rovinja, Pazina, Labina, Poreča i Buzeta. Kao i na pravoj, velikoj Olimpijadi, natjecatelji su ispred brojnih gledatelja prodefilirali, predvođeni malim mažoretkinjama. Barbanske „Tratinčice“ su pokazale jako dobre rezultate s obzirom da su bili najmanji vrtić: FILIP RADOLA - osvojio je srebro u trčanju na 50m; LEONARDO MANZIN - broncu u bacanju loptice u dalj; ROBERT KRZNARIĆ - broncu u skoku u dalj.

Iznimne rezultate pokazale su djevojčice osvojivši 1.mjesto – zlatnu medalju i pehar u malom nogometu. Sastav ekipe činile su: Emili Biletić, Karin Kalčić, Gea Osip, Nicole Popović, Nicol Šverko, Petra Licul i Zara Učkar. „Tratinčice“ su osvojile i pehar za fairplay. Učesnike završne smotre pozdravili su i podjelili im medalje pročelnica županijskog odjela za odgoj, sport i tehničku kulturu Patricija Smoljan i predsjednik Županijskog saveza sportova Antun Peruško. Sve pohvale za besprekornu organizaciju Dječje olimpijade prijele su rovinjskim dječjim vrtićima Neven i Naridola.

RENESANSNI ANSAMBL MARCO POLO U BARBANU

U čast poznatoga Barbanca, orguljaša, kompozitora i muzikologa pok. Giuseppea Radole, počasnog građanina Barbana, krajem srpnja u Barbanu je održan koncert klasične glazbe 2. Barban Classical Music Night. Na radost stotinjak zaljubljenika klasične glazbe, u dvorištu Župne crkve Sv.Nikole, nastupio je renesansni ansambl Marco Polo iz Zagreba, koji je osnovan 2008. god., a nastao je spajanjem ansambla Canticum i vokalnog kvarteta Paratge. Ansambl je specijaliziran za vokalnu renesansnu glazbu, kako duhovnu tako i svjetovnu. U četiri godine postojanja, ansambl je održao nekoliko vrlo uspješnih koncerata u Hrvatskoj. Oko njemu ansambla čine profesionalni i školovani glazbenici, a pokretač i dirigent je Ante Milić, pijanist koji je 2005. godine diplomirao dirigiranje u klasi Vjekoslava Šuteja.

Renesansni ansambl Marco Polo oduševio je svojim programom sve prisutne na koncertu u Barbanu, među kojima je bilo i podosta barbanskih turista smještenih u objektima seoskog turizma. Publika je uživala u

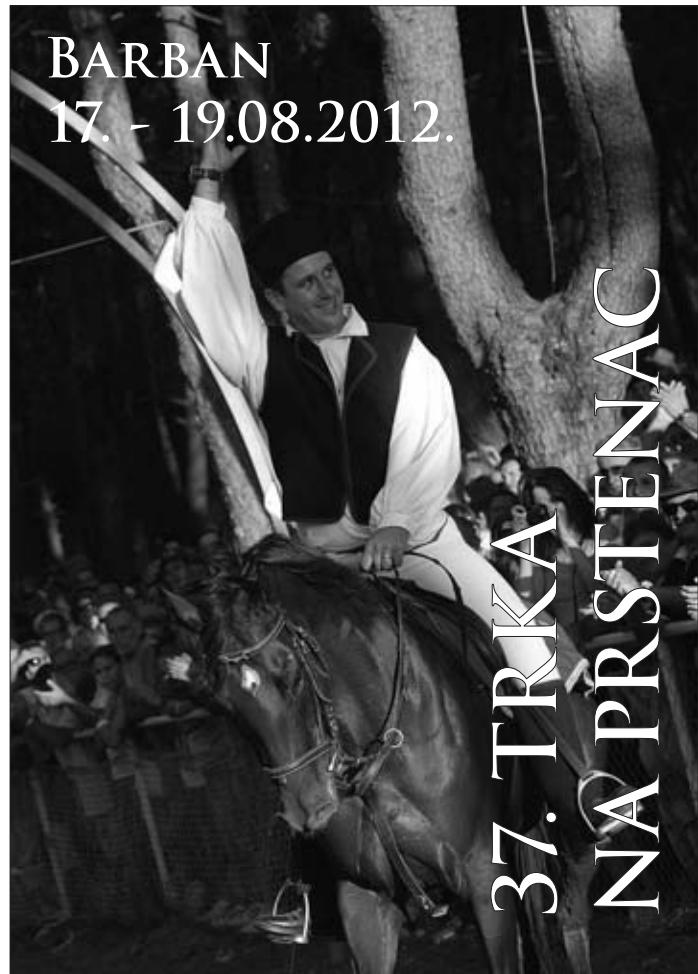

širokom repertoaru opuštajuće renesansne glazbe ansambla koji je jedinstven na hrvatskom prostoru, po broju članova, kostimografiji i respektabilnoj vokalnoj usklađenosti. Pjevače ansambla pratili su i instrumentalisti, među kojima naročito izdvajamo Igora Mladinića, koji je svirao renesansni žičani instrument lutnju.

Barbanskim koncertom ansambl Marco Polo započeo je svoju ovogodišnju istarsku turneju. Do kraja tjedna ansambl će nastupiti u

Umagu, Rovinju i Labinu, a čitav tjeđan ansambl izvodi glazbene radionice u Grožnjanu u organizaciji Međunarodnog kulturnog centra hrvatske glazbene mladeži.

Organizatori i pokrovitelji večeri klasične glazbe, 2. Barban Classical Music Night, bili su Općina Barban i Turistička zajednica Općine Barban. Generalni pokrovitelj večeri bio je TE Plomin d.o.o., a medijski pokrovitelj HRT Radio Pula.

UVESCO
ZAVRŠNI RADOVI U GRADITELJSTVU

UVESCO d.o.o. Barban 81, 52207 Barban

T. / F. 052 567 399, Gsm. 098 173 6060
E-mail: info@uvesco.hr www.uvesco.hr

STUDENTSKE STIPENDIJE ZA DAROVITE STUDENTE

Unatrag 15 godina Općina Barban je prosječno dodjeljivala 5 studentskih stipendija godišnje. Promjenom vlasti u Barbanu i dolaskom SDP-a, posebna se pažnja posvetila obrazovanju mlađih, te je odmah broj stipendija povećan na prosječno najprije 10, pa potom i 15 stipendija godišnje. Prije početka ozbiljnije gospodarske krize u 2008. god. imali smo 20 stipendista, a poradi krize bili smo prisiljeno smanjiti broj stipendija na 15. Studentska stipendija iznosi 500 kuna mjesечно, a ako je prosječna ocjena studiranja 4 i više, tada se uveća za 20%, odnosno iznosi 600 kuna mjesечно. Stipendija se isplaćuje 10 mjeseci u godini.

Korisnici studentskih stipendija - 2011./2012.

1.	BARIŠA MERI Rebići	Sveučilište u Rijeci, Građevinski fakultet, Sveučilišni diplomski studij, Građevinarstvo, modul Konstrukcije, 5. godina	8.	JURMAN-OSIP DAJANA Draguzeti	Sveučilište Jurja Dobrile u Puli, Predškolski odgoj, 3. godina
2.	VIČIĆ MARINA Fumeti	Sveučilište Jurja Dobrile u Puli, Integrirani preddiplomski i diplomski sveučilišni učiteljski studij, 5. godina	9.	FRANKOVIĆ ADI Frkeči	Sveučilište u Rijeci, Primjenjena umjetnost, 4. godina
3.	PRANJKOVIĆ TAMARA Orihi	Sveučilište u Zagrebu, Medicinski fakultet, Studij medicine, 4. godina	10.	CAMLIĆ LUKA Prhati	Sveučilište u Zagrebu, Agronomski Fakultet, Studij zaštita bilja, 2. godina
4.	VALE DENI Kožljani	Sveučilište u Zagrebu, Prirodoslovno-matematički fakultet, Integrirani preddiplomski i diplomski studij Fizika; smjer: istraživački, 4. godina	11.	BILIĆ VALTER Draguzeti	Sveučilište u Rijeci, Tehnički fakultet, Preddiplomski sveučilišni studija računarstva, 2. godina
5.	DRAGUZET KRISTINA Draguzeti	Sveučilište u Zagrebu, Edukacijsko – rehabilitacijski fakultet, Diplomski studij, smjer: socijalna pedagogija, 1. godina	12.	KALČIĆ MAURO Prhati	Sveučilište u Zagrebu, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Elektrotehnika i informacijska tehnologija i računarstvo, 1. godina
6.	KONOVIC ALEN Grandići	Sveučilište u Rijeci, Tehnički fakultet, Preddiplomski sveučilišni studij elektrotehnike, 3. godina	13.	FRANČULA ANA Varož	Sveučilište Jurja Dobrile u Puli, Marketinško upravljanje, diplomski studij, 2. godina
7.	ROCE MATEA Gorica	Sveučilište u Rijeci, Odjel za matematiku, Preddiplomski studij matematike, 3. godina	14.	PRHAT TEA Prnjani	Filozofski fakultet u Rijeci, Dvopredmetni preddiplomski studij hrvatskog jezika i književnosti, Dvopredmetni preddiplomski studij engleskog jezika i književnosti, 1. godina
8.			15.	CICERAN MARTINA Puntera	Sveučilište Jurja Dobrile u Puli Odjel za ekonomiju i turizam 1. i 2. semestar

Poduzetnička zona Barban

3. REGATA BARBANSKE RIVIJE: DENIS VALE, iz Kožljani, o ideji pokretanja Barbanske regate

REGATA I PRSTENAC NA BLAZU

Barban možda ima malo mora, ali ima jednu od najljepših jedriličarskih regata u Istri

Sve je počelo prije četiri godine sasvim slučajno. Tada su zapravo Denis Vale iz Kožljani i njegov kolega s posla urolog dr. Sanjin Sandrić iz Pule, koji zajedno rade u Općoj bolnici Pula došli na razgovor o jedrenju. Naime, Sandrić je jedriličar, a Barban ima morske obale. Malo, ali za jednu regatu sasvim dovoljno. I tako je krenula priča o organizaciji Barbanske regate koja se u srpnju ove godine održala već treći puta te okupila čak 21 jedrilicu iz cijele Istre. Već sada slovi kao jedna od najinteresantnijih u Istarskoj županiji, koja svake godine okuplja značajan broj sudionika.

-Doktor Sandrić me jednom prilikom upitao da li mi u Barbanu imamo mora. Rekao sam mu da imamo jednu prekrasnu uvalu ispod Rebići - Uvalu Blaz. Rekao sam da imamo nekoliko kilometara mora, a da je na Blazu i jedna prekrasna livada, te da je ambijent fenomenalan za prihvatići ljudi i ugostiti jedrilice. I tako je cijela priča o Barbanskoj regati, odnosno Regati Barbanske rivijere, započela od jednog neformalnog razgovora. Nakon toga o toj sam inicijativi porazgovarao s našim načelnikom, a on sa svojim kolegama u jedriličarskom klubu Delfin iz Pule, čiji je predsjednik Sergio

Žgomba, koji je također rodom s Barbanštine, iz Kožljani, priča nam Vale o počecima regate.

A Vale nikad prije ove priče nije bio povezan niti s jednom regatom, niti s jedrilicama. Ali u ovu se inicijativu ipak upustio, jer i sam zna da je ovakva regata izuzetan doprinos promidžbi turizma Općine Barban.

-Nakon toga iz jedriličarskog su kluba Delfin došli predstavnici na Blaz da provjere dubinu mora, budući da tu ima dosta plićaka kako bi jedrilice mogle pristati. Nakon toga smo se dogovorili i složili, i načelnik Denis Kontošić, direktorka Turističke zajednice Danijela Kolić i čelni ljudi ovog jedriličarskog kluba, da je Uvala Blaz izvrstan prostor za održavanje regate, da odgovaraju i ambijent, vjetrovi i svi ostali uvjeti. Potom se regata prijavila u godišnji kalendar jedriličarskog saveza i tako je krenula, kaže Vale.

Dr. Sanjin Sandrić i Denis Vale

Na prvoj regati prijavilo se dvadeset jedrilica, druge godine 24, a ove 21. Većinom su to posade iz cijele Istarske županije, prvenstveno iz Pule, Labina i Rovinja.

-Svi jedriličari jako vole ovu regatu zbog druženja kojeg im organiziramo na Blazu. Posade počinju dolaziti već u petak popodne, a navečer je druženje uz roštilj, što im mi sponsoriramo. U subotu ujutro su prijave i ovisno od vremena tijekom dana budu dva do tri plova. Ove godine su nastupili u pet klasa. Najbolje nagrađujemo bukaletama i jedrima koje je izradio akademski kipar Alija Rešić koji živi i stvara u Hrbokima. Regata je zanimljiva i brojnim posjetiteljima, koji rado u to vrijeme svrate do Blaza. Tako da tih dana puno ljudi prođe kroz ovu uvalu. Regata je zanimljiva i strancima, tako da već za drugu godinu imamo najave da bi došli Slovenci i Talijani, nastavlja Vale.

Veli da su prošle godine kao dodatnu atrakciju regati uveli i morsku Trku na prstenac, inačicu one slavne na Gradišću. Prstenac se gađa na moru s gumenjacima, a posudu čine dva člana, veslač i kopljanik. Dok se prve godine mjerilo vrijeme, ove se od toga odustalo jer za razliku od originalne Trke na Gradišću ili Mototrke na Križici kod Orihi, ovdje prolazno vrijeme definiraju vremenski uvjeti na moru.

Dr. Sandrić na Barbanskoj regati

-Jedan vesla, drugi gađa. Bila je to zafrkancija koja je prerasla u atrakciju. Lani je bilo 13 posada, a ove godine ih je bilo prijavljeno 15. Pobjednik dobiva i prigodnu nagradu. Prijaviti se mogu samo posade jedrilica koje su učestvovalle na regati. Sve je identični kao kod prave Trke, i prstenac i koplja. U more zabilježimo dvije šipke i objesimo prstenac i onda kreće nadmetanje. Vesla se 20 metara, priča Vale. Nakon toga naravno slijedi velika fešta i pričanje dogodovština s mora. I tako do iduće godine.

Inače, organizator Regate od prvog dana je JK Delfin, a pokrovitelji Općina Barban i barbanska Turistička zajednica. Sponzori ovogodišnje regate bili su tvrtke ABS, IZO Balići, vinar Marko Geržinić iz Vižinade, autoservis Filipović, Bienal Barban, Podravka, Puljanka, Autobaggio, Vodotehnmont i Tilio Modrušan.

Pobjednici svih klasa 3. Regate Barbanske rivijere s općinskim načelnikom

REZULTATI UTRKE 3. REGATA BARBANSKE RIVIJERE			
Poredak:	Ime broda:	Kormilar:	Klub:
I. GRUPA			
1. mjesto	LUKS	Emil Kalčić	J.K. Uljanik plovidba
2. mjesto	ORCA	Davor Zanini	PŠRD Delfin
II. GRUPA			
1. mjesto	MARINA VERUDA	Boris Jakopić	PŠRD Delfin
2. mjesto	CUBA LIBRE 2	Damir Višković	J.K. Uljanik plovidba
3. mjesto	KOCHAB	Eduard Rabak	PŠRD Delfin
III. GRUPA			
1. mjesto	FIACCA 4	Marko Višković	PŠRD Delfin
2. mjesto	GINETA	Sanjin Sandrić	PŠRD Delfin
3. mjesto	MACA	Edi Golja	J.K. Uljanik plovidba
4. mjesto	ENIGMA	Krivičić Klaudio	PŠRD Delfin
IV. GRUPA			
1. mjesto	LERO	Alfredo Žufić	-
2. mjesto	ARNE	Olimpio Peruško	J.K. Olimpia Bled
3. mjesto	SING-SING	Želimir Vujčić	PŠRD Delfin
4. mjesto	TETRIJEB	Konto Gejbels	P.I.J.K. Hijena
5. mjesto	LUNA	Josip Vujčić	PŠRD Delfin
V. GRUPA			
1. mjesto	MONAS	Elvis Merlin	-
2. mjesto	IVKA	Robert Špoljarić	J.K. Brioni
3. mjesto	CARUBA	Michele Dagostin	J.K. Kvarner

CERAN d.o.o.

*Obrada i postavljanje
granitnih i mramornih
obloga i ukrasa*

ŽAVORI 21, 52341 ŽMINJ
e-mail: dean.kuhar@gmail.com
tel./fax: 052 / 823 694, mob.: 098 / 773 656

• BION •

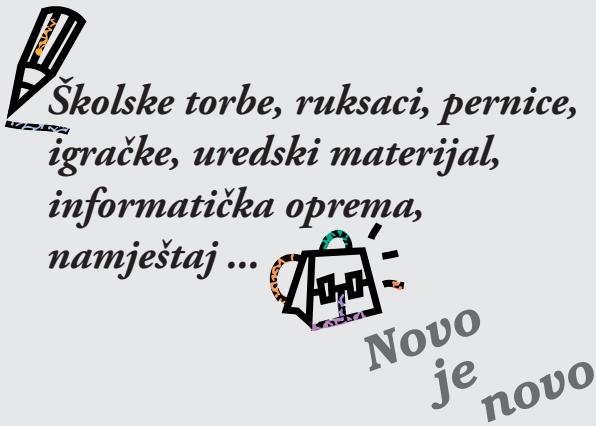
OBRT ZA POSTAVLJANJE RASVJETE

USLUGE AUTOKORPE

MOB: 099 401 52 00
Smoljanci 49 - SVETVINČENAT

ivicaban@gmail.com

nove Istarske knjižare
d.o.o. za trgovinu i usluge
Pula

DIST. CENTAR PULA, Rakovčeva 7 tel.: 052/540-806
 PODRUŽNICA U PULI, Giardini 9 fax: 052/541-806
 tel.: 052/218-185
 fax: 052/216-039

PODRUŽNICA U PAZINU, 25. rujna 32 tel./fax: 052/624-177
 PODRUŽNICA U UMAGU, Trgovačka 4 tel./fax: 052/741-517

GLAVNI PARK

www.glavanipark.com
Tel.: 098 224 314 (HR)
091 896 4525 (ENG)

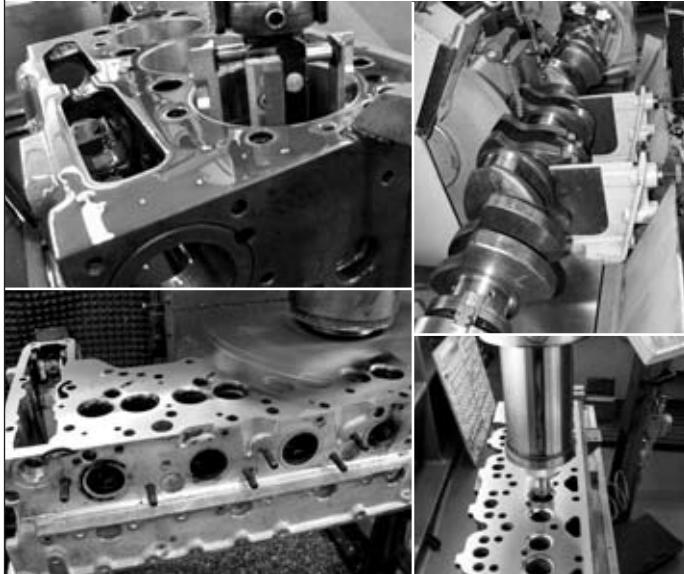

**PROSLAVE REOĐENDANA * TEAM BUILDING
ZABAVA ZA CIJELU OBITELJ * IZVANŠKOLSKI PROGRAM
AKTIVAN ODMOR**

KVARANTA

STROJNA OBRADA MOTORA I TRGOVINA REZERVnim DIJELOVIMA

Husqvarna

Kawasaki

Perkins®

BARBAN, Melnica 13a tel.: 052 / 567 421, www.kvaranta.hr

MIRACOLO

Valbandon

Tel.: 052/520 033, 520 965, Fax: 052/520 720

Mala Vala bb, Valbandon - 52212 Fažana

vl. Mladen Trošt

Obrt za prijevoz tereta i iskop zemljišta

Obrt za popravak motornih vozila

TROŠT TRANSPORT

Mavrići 26, BARBAN * tel.: 098 226 030; tel./fax: 052 567 481

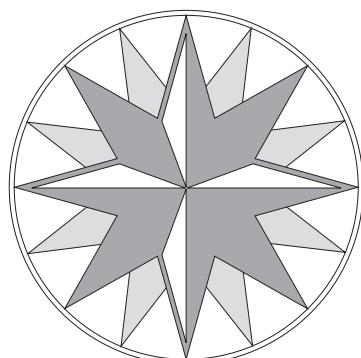
VETING

d.o.o. Pula

GEODETSKO-KATASTARSKI POSLOVI

veting@pu.t-com.hr

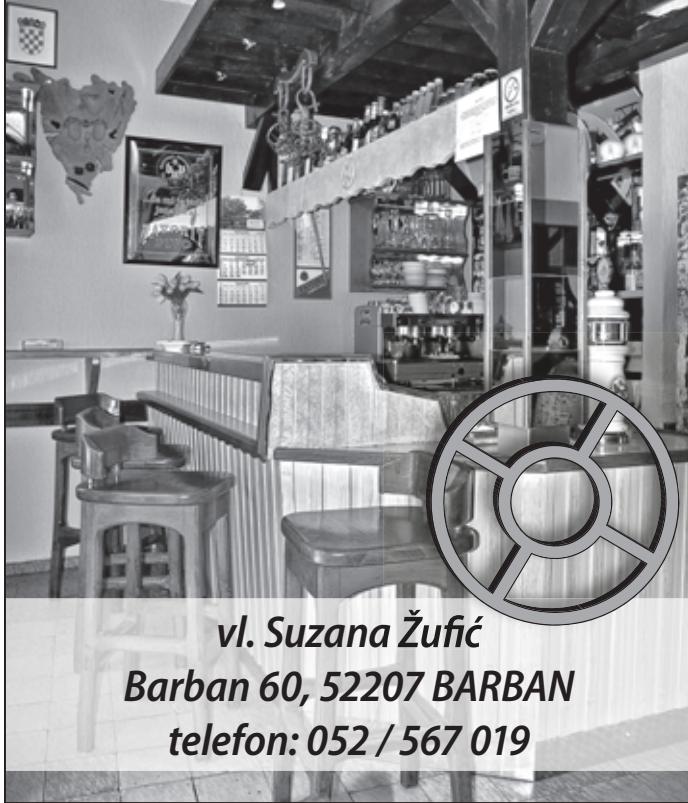
Tino Verbanac, ovlašteni inženjer geodezije

Vinogradска 30, 52100 Pula
tel.: 052 / 394 700, fax: 394 701

Gostiona PRSTENAC

vl. Suzana Žufić
Barban 60, 52207 BARBAN
telefon: 052 / 567 019

TRGOVINA MJEŠOVITE ROBE

Tel./fax: (052) 567-624
382-217
382-218

Prodavaona:
Barban 9
52207 BARBAN

- ZASTUPSTVO ZA STIHL I VIKING UREĐAJE
- SJEMENSKA ROBA
- GNOJIVA
- BOJE I LAKOVI
- ŽELJEZARIJA

LANG
international
turistička agencija
travel agency

521 PULA, Flanatička 11 * CROATIA (HR)
tel +385(0)52/ 212 926 * tel/fax 215 060

e-mail: lang-international@pu.t-com.hr
www.lang-international.com
ID cod: HR-AB-52-040051261

- OMLADINSKI TURIZAM -
- HOTELSKI SMJEŠTAJ -
- TURISTIČKA NASELJA -
- PRIVATNI SMJEŠTAJ -
- IZLETI -

OPEL

- specijalizirani OPEL servis
- originalni OPEL rezervni dijelovi
- vučna služba 0 - 24
- autotransporti u zemlji i inozemstvu
- trgovina rezervnim dijelovima
- popravak traktora i poljoprivredne mehanizacije
- prodaja, montaža i balansiranje autoguma, guma za traktore i poljoprivredne strojeve

AUTOSERVIS FILIPOVIĆ - BARBAN

telefon: 052/567191; tel/fax: 052/567782; gsm: 098 219 359, 098 512 7919

VODOTEHNAMONT

vl. ANTIĆ ENIO

Rebići 16

gsm: 098 290 543

VODOINSTALACIJE I CENTRALNO GRIJANJE

KONOBA TERAN MANJADVORCI

Istarska i mediteranska kuhinja po tradicionalnoj recepturi

vl. Mladen Jukopila

Manjadvorci 1

telefon: 052/580 324; gsm: 098 656 282

MESNICA BARBAN

vl. Dario Fedel
tel.: 052 / 567 590

DRVOKAL STOLARSKI OBRT

vl. Mišel Kalčić

BARBAN

Šugari 3b

tel./fax:

052 / 567 300

098 / 1601 96 63

caffè bar **Roy** Barban

internet
caffè

BIENAL d.o.o.
MARKET, Barban 1
Plus
MARKET

VIKEND AKCIJE
PLUS MARKET AKCIJE
PLAĆANJE KREDITNIM KARTICAMA

Radno vrijeme: 7:30 do 20:00, nedjeljom: 7:30 do 12:30
Tel: 567 210

PROIZVODNJA INOX OPREME
ŽELIZAR

TVORNICA INOX OPREME

Želiski 1D - 52207 BARBAN

tel.: ++385(0)52 / 567 333 * fax: ++385(0)52 / 567 273 * gsm: ++385(0)98 290 316

e-mail: zelizar@inet.hr

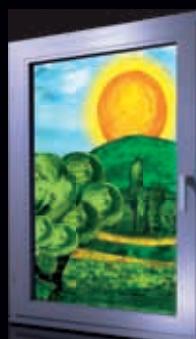
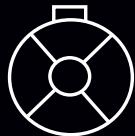
www.zelizar.hr

PROZOR ZA VAŠ SVIJET

GENERALNI SPONZOR TRKE NA PRSTENAC

AUTO BAGGIO

vl. Draženko Bariša
AUTOLIMARSKI I LAKIRERSKI
OBRT
TRGOVINA AUTODIJELOVIMA
ZA VLASTITE POTREBE
Rebići 11, 52207 BARBAN
tel./fax: 052580 420
gsm: 098 665 435
e-mail:
drazen.barisa@inet.hr

Balići 18, 52341 ŽMINJ
tel.: 300 270

